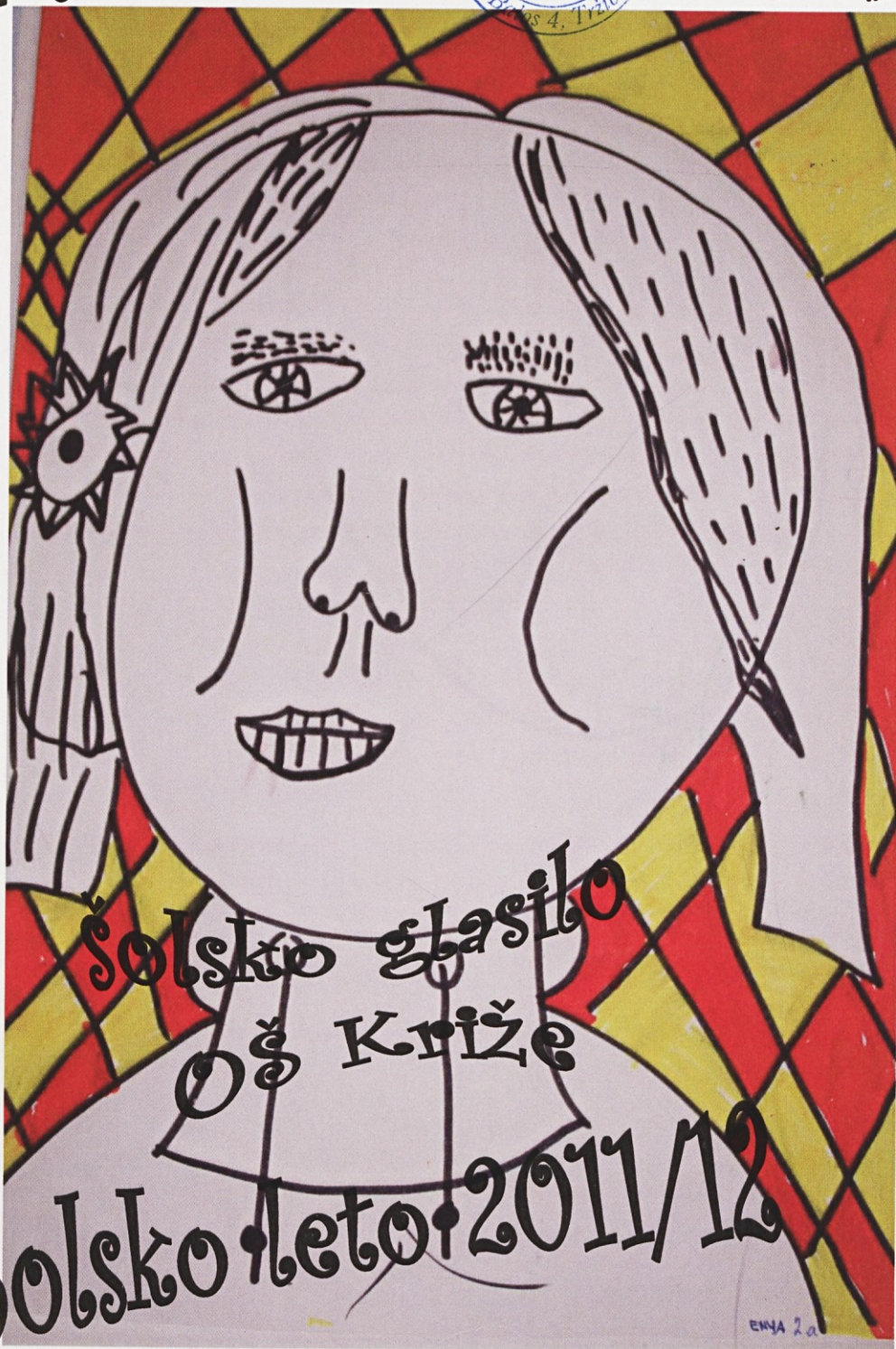

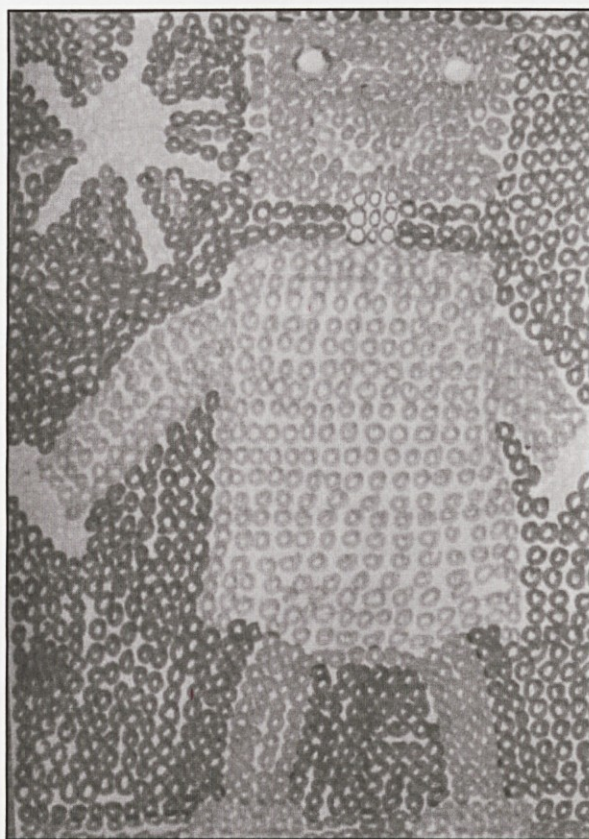
MOSLOVI

Šolsko glasilo
OŠ Križne
Šolsko leto 2011/12

KAZALO LETOŠNJE ŠTEVILKE

UVODNA BESEDA.....	1
DOGODKI V ŠOLSKEM LETU 2011/2012	3
LITERARNI PRISPEVKI NAŠIH UČENCEV	27
RAZVEDRILO IN PROSTI ČAS	58

UVODNA BESEDA

Pred vami, spoštovani učenci, starši in delavci šole, je nova številka našega glasila Mostovi. V njej je prikazan utrip dela na naši osnovni šoli v šolskem letu 2011/2012, v katerem smo prehodili zahtevno pot. Soočili smo se tudi z ovirami, preko katerih smo skupaj zgradili veliko mostov. Uspehi učencev, doseženi v tem šolskem letu, nas navdajajo z navdušenjem in zadoščenjem, da je bilo naše delo dobro opravljeno. To lahko zatrdimo tudi ob vseh prispevkih, predstavljenih v tem glasilu. Hkrati pa se zavedamo velikih ustvarjalnih potencialov naše skupnosti in se sprašujemo, ali smo jih izkoristili v najboljši meri.

Za vse dosežene uspehe in za vse objavljene prispevke izrekam učencem in zaposlenim iskrene čestitke, vsem tistim, ki ste pripomogli k oblikovanju tega glasila, pa se iskreno zahvaljujem.

Ravnateljica Erna Meglič, prof.

DOGODKI V ŠOLSKEM LETU 2011/2012

OBISK ŽIVALSKEGA VRTA

V četrtek, 22. 9. 2011, smo se učenci izbirnega predmeta Organizmi v naravnem in umetnem okolju odpravili na krajšo ekskurzijo v Avstrijo. Šli smo na ogled Reptilien Zoo zraven Minimundusa.

Učenci smo najprej imeli krajše predavanje. Lahko smo se srečali s kačo in lahko smo občutili, kako ti leze po telesu. Nato smo šli na ogled celotnega živalskega vrta. V notranjosti so kače, pajki, krokodili ter nekaj drugih zanimivih plazilcev, kot so razni kuščarji, različne vrste žab. Najbolj mi je bil všeč zunanji del. Tam so bile orjaške želve, ribe in kuščarji. Lahko pa smo si ogledali tudi zajce, morske prašičke ter hrčke, ki jih gojijo kot hrano za kače in druge plazilce. Imeli so tudi nekaj vrst rib in mini park, v katerem so bile postavljene makete dinozavrov. V enem izmed njih smo se lahko tudi fotografirali. Ogled živalskega vrta mi je bil zelo všeč.

Jure Jarc, 8. a

OBISK HIŠE EKSPERIMENTOV

V četrtek, 29. 9. 2011, smo imeli naravoslovni dan. Ob 9.00 smo se s sošolci in z učiteljico z avtobusom odpeljali proti Ljubljani. Ko smo izstopili iz avtobusa, smo na hribu zagledali grad. Nekaj časa smo se sprehajali po Ljubljani in si ogledovali njene znamenitosti. Videli smo kipe, cerkve, znameniti Zmajski most. Hodili smo po Tromostovju in si ogledovali reko Ljubljanico. Odšli smo do mestne hiše in si ogledali slike. Po ogledu smo se sprehodili do Hiše eksperimentov.

Razdelili smo se v tri skupine. Moja skupina je odšla v najvišje nadstropje, kjer smo vozili leseno kolo. S pomočjo volana smo vozili avtomobilček. Na steni je visel zemljevid Slovenije. Na ušesih smo imeli slušalke in ko smo pritisnili nanj, se je zaslišalo narečje slovenskih pokrajin. Na tleh je bil odtis stopal. Ko sem skočila, se je pokazalo število. Zadnji poskus v zgornjem nadstropju je bil s štirimi plastenkami. Bile so različno napolnjene. Ena je bila čisto malo napolnjena, druga malo več, tretja do polovice, četrta pa do vrha. Z dvema prstoma sem dvignila plastenke in poskušala ugotoviti, katera je težja. V srednjem nadstropju pa je vodnica delala poskuse. Imela je obroč, ki ga je dala čez mene in naredil se je velik mehurček. V kleti je bila posebna soba, v kateri je bila postelja. Ko sem bila pripravljena, sem pritisnila na gumb in iz postelje so pogledali žebli. Malce je zbolelo in čez nekaj trenutkov so žebli izginili. V sobi je bilo tudi izbočeno ogledalo. Na koncu ogleda smo imeli predstavo, ko nam je vodnica pokazala, kako leti papirnato letalo. Pokazala nam je tudi, kako potuje zvok. S pomočjo kozarca in vode smo zaslišali zvok. Napihnila je balon in pihnila v piščalko, glas se ji je spremenil. Najbolj všeč mi je bilo, ker sem doživela veliko novih stvari.

Anja Cof, 4. a

Na poti do Hiše eksperimentov smo videli Tromostovje, Zmajski most in mestno hišo, skozi katero smo se sprehodili. Srečali smo župana mesta Ljubljane Zorana Jankoviča, ki nas je prijazno pozdravil. Opazil sem tudi slovenski šolski muzej.

Potem smo šli v Hišo eksperimentov. Hiša je sestavljena iz treh sob, v katerih je mogoče videti okrog 40 eksperimentov s področja znanosti. Najbolj mi je bilo všeč, ko je voditeljica vdihnila helij. Govorila je z zelo smešnim glasom. Zelo zabaven eksperiment je bil tisti, ko imaš na izbiro veliko lončkov in v njih različne snovi. Potem žličko pomočiš v lonček in približaš plamenu, ki se obarva. V spominu mi bo vedno ostala postelja, ki je izgledala kot čisto navadna postelja, toda, če si pritisnil na gumb ob strani, so iz nje pogledali žebli. Ulegel sem se nanjo in prav nič me ni bolelo. Zelo mi je bila všeč tudi zvokologija, kjer so nam povedali, zakaj in kako se zvok širi po zraku. Čas, ki smo ga preživeli v Hiši eksperimentov, je zelo hitro minil. Polni vtisov smo se odpeljali proti šoli.

Jaka Bodlaj, 4. a

Bila sem v prvi skupini. Naša skupina je delala mehurčke vseh oblik in velikosti. Tudi sama sem se ovila v mehurček. V prostoru je bilo še nekaj poskusov, ki smo jih poskusili narediti. Eksperimenti v drugem prostoru mi niso bili tako všeč. Potem smo šli še v zadnji prostor. Tam je bilo veliko eksperimentov, še največ do sedaj. Poizkusila sem skoraj vse v tej sobi. Najbolj mi je bilo všeč, ko je učiteljica

vdihnili helij in potem zelo smešno govorila. Po končanem ogledu smo se peš vrnili do avtobusa, ki nas je odpeljal nazaj do šole. V avtobusu smo se veliko pogovarjali o zares zanimivem obisku Hiše eksperimentov.

Ajda Bizjak, 4. a

Stavba je že navzven zanimiva, saj je iz stekla in več barv. Začeli smo pri raznih poskusih, med katerimi sem se tudi ulegel na posteljo iz žeblicev. Najbolj mi je bila všeč vožnja z avtom in ko smo delali zelo velike mehurčke. Nekje pa smo mehurčke pihali, da jih je nastalo veliko skupaj. Tudi soba z ogledali mi je bila všeč, saj smo bili notri samo trije in smo se videli povsod. Zanimiva sta bila tudi krožnika, v katerega si nekaj rekel, nato si slišal odmev v drugem krožniku. Na koncu pa so nam predstavili in razložili zanimive poskuse iz zvoka. V Hiši eksperimentov sem se zabaval in veliko naučil. In upam, da jo bomo lahko še kdaj obiskali.

Urban Poljanec, 4. a

PROMETNA VARNOST V OŠ KRIŽE

Razvoj prometa, ki je prinesel nesluten napredek, je spremenil tudi svet, v katerega stopajo otroci. Vsak dan smo postavljeni pred nove izzive, obveznosti in nevarnosti, ki so povezane z našim okoljem in prometom. Vedeti moramo, da hote in neho te otroka prometno vzgajamo vsak trenutek, ko smo z njim v prometu. Otrok opazuje naše ravnanje in ga posnema. Bodimo mu dober zgled. Ne samo takrat, ko ga skušamo naučiti najnujnejših prometnih pravil, temveč vedno, na sprehodu, poti v šolo, kolesarjenju ali v avtu. Sprehodimo se z njim od doma do šole in ga naučimo, kako in kje lahko prečka cesto v domačem okolju, kako se vesti v križišču, po kateri strani ceste hodijo pešci, kako in kdaj uporabljati svetlobna telesa. Brez vaje v prometu otrok tega ne bo znal uporabljati.

Učenci OŠ Križe prihajajo in odhajajo na različne načine: mlajše pripeljejo starši, večji pa se večinoma vozijo s kombiji, v toplejših mesecih pa tudi s kolesi. Le redki, najbližji, prihajajo peš. Želeli bi si, da bi naš šolski okoliš imel več pločnikov in še več bolj urejenih pešpoti.

Kar veliko zahtev in različnih pravil se je nabralo, ki jih mora otrok znati in upoštevati. Na šoli učence preko celega šolskega leta prometno osveščamo, jih opozarjamo na prometne pasti, jih skušamo usmerjati tako, da bo njihov korak

na poti v šolo in nazaj čim bolj varen ter da bodo svoje znanje in izkušnje znali prenesti v različne življenjske situacije. Pri tem delu nam pomagajo policisti, SPV Občine Tržič, ZŠAM, v različne projekte pa so vključeni tudi starši.

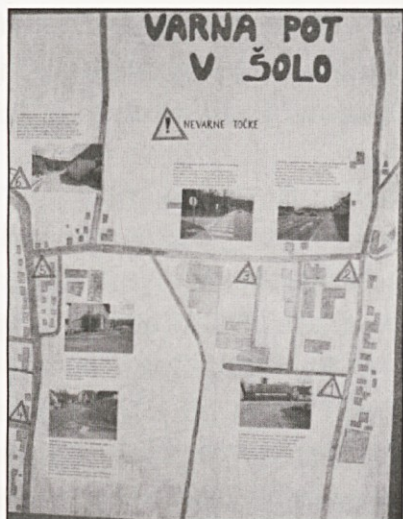
V začetku šolskega leta policist vsako leto prvošolčkom podeli rumene rutice, ki nam jih podarita Zavarovalnica Triglav in revija Ciciban. Starše na roditeljskih sestankih od 1. do 9. razreda osvešča o pomenu nošenja rumenih rutk, na pripenjanje z varnostnim pasom, vožnji z opremljenim kolesom in vpliva na odgovornost staršev za zdravje in varnost otrok. V neposredni bližini šole so nameščeni triopan zanki, oranžni svinčniki na pločnikih pa nakazujejo najbolj varno pot. Vsak si lahko ogleda zemljevid Varne šolske poti na oglasni deski. Začetek šolskega leta je čas, ko se učenci z razrednikom pogovorijo o varni šolski poti, pravilih lepega vedenja na šolskem avtobusu, opremljenosti koles in obvezni uporabi kolesarske čelade. Prvošolčki so vabljeni na Policijsko postajo Tržič, kamor jih spremlja policist, ki jih uči pravilnega prečkanja ceste in opozarja na prometne pasti.

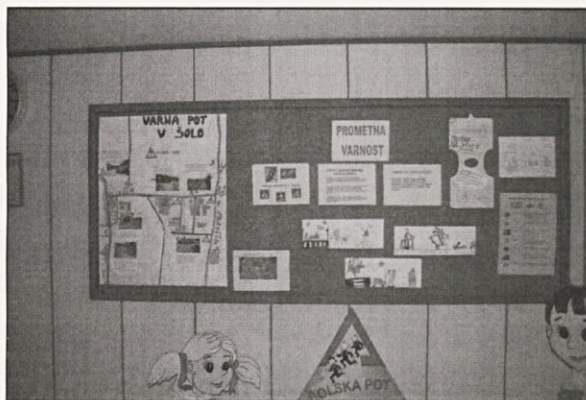
Prvi šolski dan učenci prejmejo rumene rutke.

V spremstvu policista se učimo pravilno prečkati cesto. Varna šolska pot je označena s svinčniki.

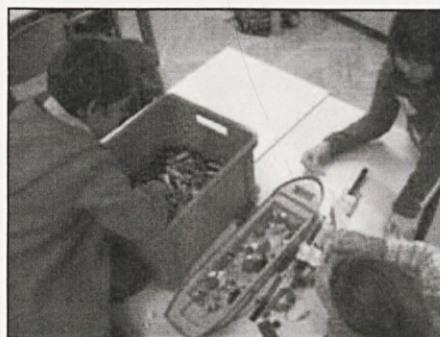
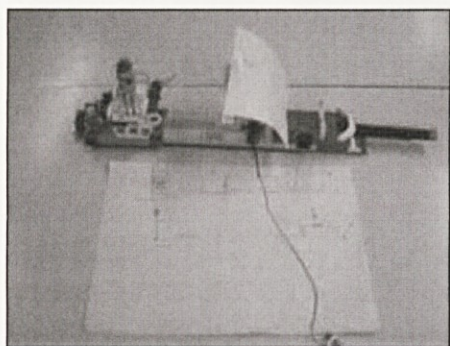

Načrt varne šolske poti v predverju šole.

Prometni kotiček

Oktobra se učenci od 1. do 6. razreda pridružijo akciji ULICE OTROKOM. Izvajamo tehniške dni s prometno vsebino, rišemo svoje najbolj varne poti od doma do šole, 4. razrede pa obišče kriminalist, ki predstavi svoje delo v Policiji.

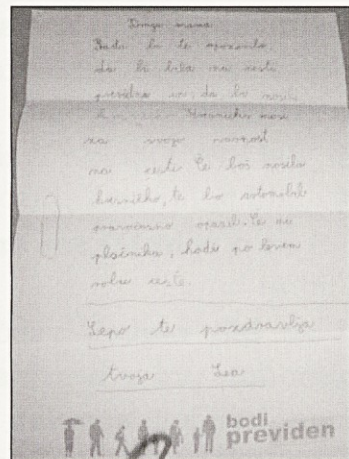

Izdelava prometnih vozil iz lego kock v 3. razredu.

V novembru se pridružimo akciji BODI PREVIDEN. Četrtošolci pišejo svojim starim staršem pismo, v katerem jih spomnijo, naj na sprehodu uporabljajo svetlobna telesa, kresničke. Več let SPV Občine Tržič v sodelovanju z OŠ Križe razdeljuje kresničke v cerkvi. Ljudje prek jasne demonstracije policista opazijo razliko med pešcem opremljenim s kresničko ali svetlobnim trakom in tistim, ki tega nima. Razlika pa se še poveča, če so pešci oblečeni v črna oblačila. Letošnje leto je kresničke, brezrokavnike in trakove prispeval Vulco.

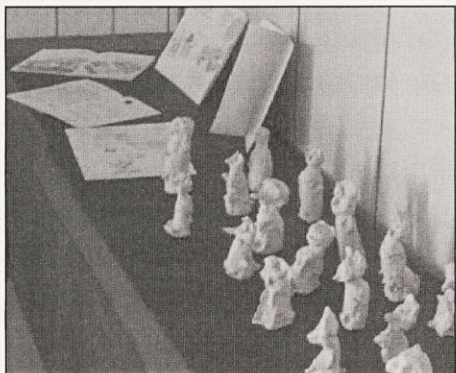
Prometni kotichek in akcija BODI PREVIDEN.

Pismo mami.

Preko celega šolskega leta potekajo še različni projekti. POLICIST LEON SVETUJE je projekt, ki poteka v 5. razredih v sodelovanju s Policijsko postajo Tržič in učence seznani o možnih nevarnostih v vsakdanjem življenju in ravnanju. Spodbuja jih k pravilnemu obnašanju tako v prometu kot v drugih življenjskih situacijah. Seznani jih, kako se zaščitijo pred nevarnostmi ali kako se jim izognejo. V ta namen prejmejo delovni zvezek s poučnimi zgodbicami in nasveti za večjo varnost.

V 1. triadi poteka celoletni mednarodni projekt PASAVČEK, ki spodbuja otroke k vsakdanji uporabi varnostnih pasov in otroških avtosedežev. Preko učencev želimo vplivati na osveščenost staršev in povečati varnost v prometu. Učenci se pogovarjajo o prometu, se na delavnicah neposredno vključujejo v promet, izdelujejo prometne znake, vozila iz odpadne embalaže, rišejo, oblikujejo pasavčka iz gline, rešujejo prometne uganke v knjižici Varno na poti v šolo in domov, ki jo prejmejo na Policijski postaji Tržič. Letošnje leto je bil izžrebani učenec Matevž Poljanec nagrajen z izletom in kolesarsko čelado.

Tehniški dan JUMICAR se izvaja v 4. razredu. Program vsebuje predavanje o prometni varnosti, predstavitev preventivnih akcij Policije, predstavitev gasilcev (dejavnosti, avto, oprema) in praktično vožnjo z avtomobilčki. Del stroškov krijejo starši, del SPV Občine Tržič.

Otroci so o tehniškem dnevu o prometu povedali:

Meni so bili najbolj všeč avtomobilčki. Všeč so mi bili, ker jih lahko voziš podobno kot prave s pritiskanjem na plin. Všeč mi je bila tudi predstavitev dela gasilcev. Izvedela sem, da gasijo tudi s prahom in kako pogasiti požar, če zagori olje.

Lea Lupša, 4. a

Najbolj mi je bila všeč vožnja z avtomobilčki in upam, da jih bom spet kmalu vozila. Pri vožnji sem upoštevala prometna pravila, kar se mi ni zdelo težko. Izvedela sem, da je gasilski avto Gasilskega društva Križe star že 22 let in da bodo dobili novega.

Anja Cof, 4. a

Najbolj všeč mi je bila vožnja z avtomobilčki. Zdaj vem, da voziti avto ni lahko. Upoštevati je treba prometne predpise in voziti ter paziti na druge udeležence v prometu. Vozil sem rdeč avto. Gasilec nam je pokazal vso opremo za gašenje požara.

Urban Poljanec, 4. a

Najbolj mi je bil všeč policijski motor in predstavitev poklica policist. Izvedel sem, kako z radarjem merijo hitrost.

Jaka Bodlaj, 4. a

Najboljše se mi je zdelo predavanje gasilca in policista. Posebej veliko sem se naučila pri predavanju gasilca. Naučila sem se, kako pogasiti, če zagori olje. Ne gasimo z vodo, ker lahko pride do eksplozije, ampak na olje vržemo odejo. Če zagori dimnik novejša stavba, ne gasijo, ampak pustijo, da saje pogorijo. Nato pokličejo dimnikarja, da dimnik očisti.

Leja Meglič., 4. a

Najbolj všeč so mi bili avtomobilčki, s katerimi smo se vozili. Imel sem rdeč avtomobil. Enkrat sem naredil prekršek.

Drejc Perčič, 4. b

Všeč mi je bilo, ko je gasilec prižgal sireno.

Blaž Teran, 4. b

Vozila sem otroški avto Jumicar. Naučila sem se ga voziti. Zelo mi je bilo všeč, ko smo lahko sedli na policijski motor.

Ema Balanč, 4. b

Izvedeli smo veliko o policistih in gasilcih. Všeč mi je bilo, ko smo sedeli na motorju in se vozili z avtomobilčki.

Taja Pangeršič, 4. b

Pri avtomobilu mi je bilo všeč, da sem pritisnil na zavoro in me je vrglo naprej.

Jakob Polanc, 4. b

Všeč mi je bilo, ko smo sedeli na motorju in ko smo se učili voziti avtomobile. Ta dan je bil super.

Leo Draginc, 4. b

Super je ...

Učenci lanskega 4. razreda so z učiteljico Andrejo Poklukar pripravili poučno prometno pravljico z naslovom: Rdeča kapica in drveči volk. Igrico so si ogledali učenci vseh tržiških šol in vrtcev. Prek SPV-ja smo učence želeli poučiti o pomembnosti nošenja rumenih rutk, pravilnem prečkanju ceste, igri na cesti, posledicah prehitre vožnje s kolesom in neopremljenosti kolesa. Dober konec, vse dobro. Volk postane policist in male medvedke poučuje o prometni varnosti. Letošnje leto so se z igrico odpravili izven naše občine, v KUD Visoko in nastopili na srečanju gledaliških skupin v Trziču.

Igrica je navdušila občinstvo.

V 5. razredu se izvaja kolesarski krožek. Teoretični del obsega naslednje učne vsebine: varno kolo, prometni znaki, vožnja s kolesom, upoštevanje prometnih pravil, mimovožnja, prehitevanje, zavijanje in prehod čez železniško progo. Ko učenci vsebine iz teoretičnega dela usvojijo, svoje znanje preverijo s pisnim delom kolesarskega izpita. Uspešno opravljenemu teoretičnemu delu sledi praktična vožnja. Učenci se na zadnji del kolesarskega izpita, praktično vožnjo, pripravljajo z mentorjem krožka in s starši.

Za uspešno opravljen kolesarski izpit prejmejo kolesarsko izkaznico. V okviru kolesarskega krožka potekata akciji: VARNO KOLO in BISTRO GLAVO VARUJE ČELADA.

V juniju bomo letos prvič za učence od 7. do 9. razreda izvedli pedagoško delavnico: 5x STOP JE COOL v sodelovanju z Zavodom Varna pot. Delavnica je namenjena osveščanju mladostnikov o razkoraku med znanjem o prometu in dejanskim vedenjem v prometu. Na delavnici se učenci pogovarjajo z žrtvijo prometne nesreče in strokovnjakom.

V maju izvajamo tekmovanje: KAJ VEŠ O PROMETU, na katerem naši učenci dosegajo zelo dobre rezultate. Ob koncu šolskega leta zaprosimo učence 2. razreda, naj odslužene rumene rutice odložijo v košek. Letos jih bomo podarili vrtcu.

Bodi eko in oddaj rumeno rutico.

Irena Snodić

NA KOLESARSKEM IZPITU

Ponoči sem spal slabo, razmišljal sem o izpitu. Ob 7.30 sem odšel z Nejcem in njegovo babico proti šoli. Preoblekel sem se. Ob 8.00 nas je obiskal »policist Leon«. Pogovarjali smo se o varnosti v prometu. Potem je bila malica.

Po malici smo se oblekli in šli ven. Najprej so nam pregledali kolesa. Vsa, ki so bila pravilno opremljena, so dobila nalepko varno kolo.

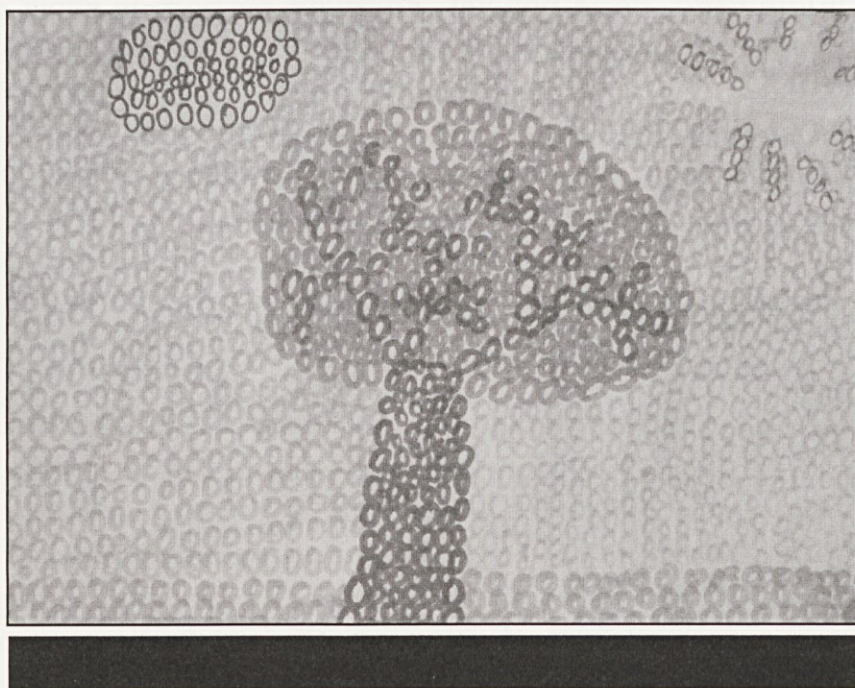

Nato je bila na vrsti izpitna vožnja.

Dolgo sem čakal, da sem prišel na vrsto. Ko pa sem bil na vrsti, sem samo speljal.

Ko smo vsi odpeljali, smo čakali na rezultate. Dolgo smo čakali, a v tem času smo se pogovarjali. Učiteljica nas je poklicala. Odšli smo v razred. Policist nam je povedal rezultate. Vsi smo opravili izpit! Učiteljica nam je čestitala.

Luka Grguraš, 5. a

CANKARJEVA VRHNIKA

Tudi letos smo se z učenci zaključnih razredov odpravili na Vrhniko. Ogledali smo si Cankarjevo spominsko hišo Na klancu. Pisatelja in njegovo delo so učenci že spoznali pri pouku književnosti, prizorišče nekaterih njegovih zgodb je tako postalo bolj prepoznavno. V središču kraja smo si ogledali velik pisateljev spomenik, odšli pa smo pogledat tudi znamenito enajsto šolo pod mostom.

Novinarski krožek

OBISK KRIMINALISTA IN FORENZIKA

V petek, 14. 10. 2011, sta nas obiskala kriminalist in forenzik. Kriminalist nam je s pomočjo projekcije predstavil svoje delo. Najprej nam je pokazal sliko Policijske postaje Tržič ter opremo. Potem nam je pokazal slike kriminalnih dejanj: vlom v stanovanje, požar v hiši, razbita šipa v avtomobilu, razbita šipa v stavbi. Pokazal nam je svojo izkaznico. Povedal je, da jo mora policist vedno pokazati, da ljudje vedo, da je policist. Forenzik pa nam je svoje delo predstavil bolj zanimivo, saj je s seboj prinesel tudi pripomočke, ki jih uporablja pri delu, in nam jih tudi pokazal. V svoji torbi je imel rokavice, masko, fotoaparata, praške in še druge stvari. Potem je vzel list in črni prašek. Nato nam je dal list, da smo nanj odtisnili prstne odtise. Na listu se ni nič videlo. Povedal nam je, da je črni prašek magneten. Vzel je magnetno palico, na katero se je črni prašek prijel. Nato je šel s palico po listu in pokazali so se prstni odtisi. Nato je Zala pritisnila roko na okno. Forenzik je vzel zlat prašek in z magnetno palico, ki jo je pomočil v zlat prašek, podrgnil po oknu. Potem so se videli prstni odtisi. Videli so se tudi takrat, ko je prilepil črno nalepko čez prstne odtise na šipo.

Obisk kriminalista in forenzika mi je bil zelo všeč, ker smo spoznali veliko novih stvari. Najbolj zanimivo se mi je zdelo dajati prstne odtise.

Lea Lupša, 4. a

Oba gosta sta zaposlena na Policiji. Sodelujeta pri odkrivanju kaznivih dejanj, to pomeni, da pomagata najti zlikovce, ki ne spoštujejo pravil. Kriminalist nam je pokazal slike, ki prikazujejo njuno delo. Videli smo požgano hišo, vlomilca na delu, razbito steklo na avtu in hiši, vlomilca, ki vdira v hišo skozi balkonska vrata.

Nato sta nam povedala vse o svojem delu. Ko na primer zlikovec vlomi v hišo, kriminalist išče prstne odtise, stopinje in druge dokaze, forenzik pa jih nato pošlje v laboratorij, kjer jih analizirajo in s tem poiščejo zlikovca. Ko ga najdejo, ga pripeljejo k sodniku, da mu določi kazen. Nekateri od njih celo končajo za rešetkami.

Videli smo tudi orodja in pripomočke, ki jih uporabljata pri svojem zahtevnem delu. To so razni izvijači, povečevalna stekla, prašek in folija za odkrivanje in zaščito prstnih odtisov, epruvete za shranjevanje bioloških dokazov (lasje, kri, nohti, slina) in nalepke, ki jih uporabljajo za označevanje dokazov.

Mislim, da je delo kriminalista in forenzika zelo zanimivo, včasih pa tudi nevarno.

Jaka Bodlaj, 4. a

TRADICIONALNO ČIŠČENJE KRIŠKE GORE

V okviru majske delovne sobote smo se člani planinskega krožka odpravili na domačo Kriško goro. Ob najpriljubljenejši poti smo pobirali odpadke. Zelo nas je razveselilo, da smo našli malo smeti. Pohodniki so vse bolj ozaveščeni in smeti odnesejo s seboj v dolino. Upamo, da bo tako ostalo tudi v prihodnje.

Sicer smo se imeli lepo, vreme nam je bilo naklonjeno. Na vrhu nas je pričakala oskrbnica Tonka s slastnimi palačinkami in pijačo. Nekaj učencev je na vrh prineslo tudi drva in poželi so aplavz ob koči sedečih planincev. Polni lepih vtisov smo se vrnili v dolino.

Planinski krožek

EKO DAN NA OŠ KRIŽE

V soboto, 12. maja 2012, je potekal Eko dan – šport treh generacij in Veter v laseh. Sodelovali so vsi zaposleni, starši in učenci šole. Učenci planinskega krožka so čistili pot na Kriško goro, učenci turističnega krožka pa so označili Ovčjo pot. Poleg pohoda na Kriško goro smo se udeležili tudi pohoda do Zavetišča v Gozdu. V sodelovanju s Splošnim športnim društvom Tržič smo organizirali športne delavnice za učence od 1. do 6. razreda. Učenci so se pomerili v rolanju, igrah z žogo in na poligonu.

Poleg vseh iger je potekal tudi test hoje, meritve krvnega pritiska ter sladkorja. Organizirala sta jih Zdravstveni dom Tržič in Društvo diabetikov Tržič.

Namen dneva je bil, da se starejša in mlajša generacija povežeta in preizkusita v različnih športnih igrah (odbojka, nogomet, košarka).

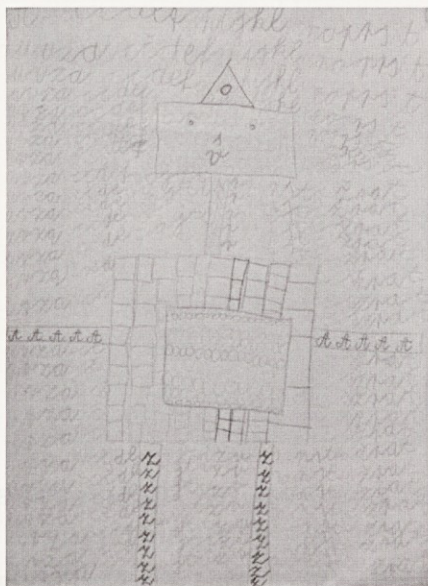
Vse aktivnosti so potekale na preurejenem športnem igrišču v lepem, sončnem, spomladanskem vremenu. Na koncu smo podelili priznanja dvanajstim učencem, ki so to šolsko leto zbrali največ papirja.

Novinarski krožek

OBISKALI SMO STAREJŠE PO DOMOVIH

Med božično-novoletnimi počitnicami smo se v okviru dobrodelnega krožka, ki ga vodi učiteljica Simona Kralj, odločili, da obiščemo starejše občane. Letos smo obiskali občane v Križah, Sebenjah in Žiganji vasi, naslednjič pa bomo obiskali starejše v drugih vaseh.

V torek, 27. 12. 2011, smo se zbrali pred šolo. S seboj smo vzeli darila, ki smo jih izdelali sami. To so bili palčki iz lesa, priložili pa smo voščilnico. Oboroženi z obilico dobre volje smo se odpravili na pot. Kdor je iz naše dobrodelne skupine

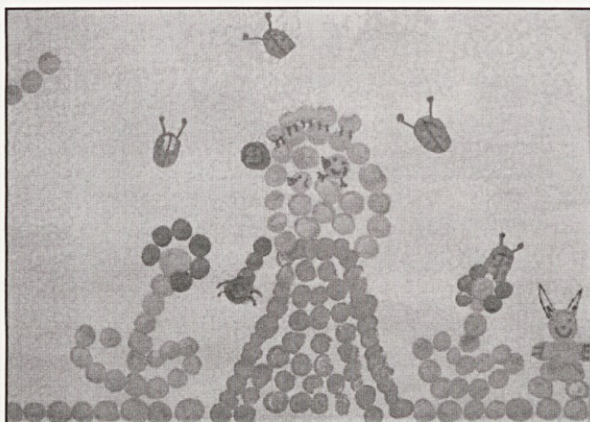
poznal kakšnega starejšega občana, smo ga obiskali in mu zapeli pesmico ter voščili srečno in zdravo novo leto. Vse smo prijetno presenetili in jih razveselili. Povsod so nam nato ponudili kaj sladkega.

Bilo nam je zelo lepo, ker smo prinašali veselje in lepe želje. Kako malo je potrebno, da se prižgejo iskrice v očeh in se ustvarja most med mladimi in starimi.

Katarina Oranič, 5. b

Mislim, da so nas bili ljudje zelo veseli. Veliko smo jih presenetili. Na koncu smo se še malo posladkali s sladkarijami, ki smo jih dobili. Bilo je zelo zabavno. Popestrilo mi je počitnice. Vsem smo podarili lesenega palčka in zavitek, v katerem je bila napisana pesem, ki smo jo pri vsaki hiši zapeli. Zaželeli smo jim srečno novo leto.

Katarina Zaletel, 6. a

POHOD OD LITIJE DO ČATEŽA

V soboto, 12. 11. 2011, smo se člani planinskega krožka udeležili že jubilejnega 25. pohoda po Levstikovi poti. Pohod smo pričeli v Šmartnem. Odločili smo se za krajšo severno pot. Hodili smo po raznoliki pokrajini - gozdovih, travnikih, vinogradih, pa tudi po asfaltirani cesti. Povsod so nas pričakale

stojnice z domačimi dobrotami, še posebej s pečenim kostanjem.

Na poti je bila včasih velika gneča, saj se je pohoda udeležilo kar 25 000 ljudi. Srečali smo tudi ostale planince iz Tržiča.

Kljub dolgi poti smo vsi veseli prišli na cilj, kjer nas je že čakal avtobus in nas odpeljal proti domu. Radi se bomo vrnili tudi naslednje leto na 26. pohod.

Neža Terziev, 8. a

BRAZILCA NA OBISKU

V sredo, 18. 1. 2012, sta našo šolo obiskala gospod Antun in gospa Francisca, ki živita v Braziliji. Predstavila sta življenje revnih ljudi, ki jim pomagata. Spoznali smo tamkajšnjo bolnico in zavetišče za sirote. V tretji stavbi pa deluje popoldanska šola, kjer se otroci lahko učijo igrati inštrumente in se pripravljajo na službo. Nato smo si pogledali videofilm o vseh objektih, spoznali smo, kako poteka delo delavcev in življenje otrok. Gospod Antun je odgovarjal na naša vprašanja, potem pa smo si ogledali še film o živalih, ki živijo v Braziliji. Za konec smo zapeli brazilsko pesmico o piščančku, ki se umika orlu. Vsem učencem se je predstavitev zdela

zelo zanimiva. Učenci dobrodelnega krožka si bomo dopisovali s skupino brazilskih otrok.

Štefan Terziev, 5. b

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI - SORIŠKA PLANINA

V ponedeljek, 30. januarja 2012, smo se odpravili v zimsko šolo v naravi. Avtobus nas je izpred šole odpeljal ob 8. uri. Na Soriško planino smo prispeli okoli pol desetih. Nato smo vse kovčke, smuči in palice naložili na motorne sani in se odpravili v štirideset let staro koč, kjer smo spali. Nekateri so se pritoževali nad pokracanimi sobami, nekaterim pa so bile všeč. Ko smo se namestili, smo imeli sestanek o pravilih na smučišču. Po kosilu smo šli smučat. Uživali smo na progi, po kateri smo se smučali. Naša malica je bila odlična, saj so nam pripravili zelo dobre krofe. Sledil je počitek, ki je trajal samo do pouka, ki smo ga imeli v jedilnici. Ko smo končali s poukom, smo odšli na večerjo, nato je sledilo tekmovanje »petčki imajo talent«. Zmagala sta plesalca, ki sta plesala break dance. Nato smo šli vsi spat.

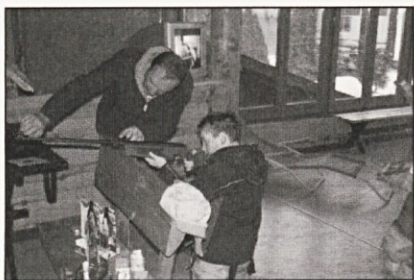
V torek zjutraj smo vstali zgodaj. Do 8. ure smo imeli čas za pospravljanje sob, saj so med našim zajtrkom učitelji ocenjevali sobe. Smučali smo dlje časa kot dan poprej. To nam je bilo zelo všeč. Po smučanju smo imeli kosilo, nato počitek, sledila sta tek na smučeh in igre na snegu. Po tem zanimivem popoldnevu pa smo imeli tuširanje in spanje.

Sreda se je začela dobro. Vstali smo kasneje in zajtrk je bil najboljši od vseh. Zelo dobro smo smučali. Spustili smo se po zelo strmem bregu. Po kosilu in obveznem počitku smo se sankali in streljali z zračno puško. Tega dne smo pisali dnevnik, po večerji pa se je vsaka soba predstavila.

Predzadnji dan smo smučali po svojih željah. Kosilo je bilo zelo dobro, saj so nam naredili špagete. Ko smo pojedli, smo šli na dveurni pohod. Po pohodu je bil ples. Zadnji dan. Smučali smo dobro, a nekateri so morali iti prej v koč zaradi mraza. Po kosilu smo kovčke naložili na motorne sani, smuči in palice pa odnesli v avtobus, ki nas je odpeljal domov.

GALERIJA SLIK:

Janez Leskovšek, 5. b

AH, VALENTINOVO

Valentinovo ali praznik svetega Valentina se praznuje 14. februarja. To je dan, ko si zaljubljeni izkazujejo ljubezen - največkrat s pošiljanjem voščilnic in z izmenjavo daril.

Praznik svetega Valentina se je sprva praznoval kot katoliški dan posta v čast svetemu Valentinu. Današnji pomen je dobil šele po visokem srednjem veku, ko se je razvila zamisel o romantični ljubezni.

Teden pred valentinovim je bil poln valentinovih popustov. Na trgu so se pojavile dobro narejene igrače, bonboniere in šopki. Važno je, da je bilo valentinovo polno ljubezni. Kaj si mislijo o valentinovem? Vprašanje smo zastavili učencem 5. razreda.

Je moj najboljši dan v februarju. Ta praznik mi je všeč, ne vem pa od kod izvira. To bi rad izvedel.

Klemen Ramičević, 5. a

O valentinovem mislim, da je dan obdarovanja, je prisrčen in ljubezenski.

Zala Obad, 5. a

Tedaj lahko izveš, kdo te ima rad in komu si všeč, lahko najdeš pravo ljubezen.

Naja Zupan, 5. a

Mislím, da je lepo, lahko najdeš ljubezen, dobiš in podariš darila.

Lina Mešič, 5. b

Valentinovo je moj najljubši dan v letu, saj lahko svoji ljubljeni osebi daš ljubezensko darilo.

Janez Leskovšek, 5. b

Na šoli je bil v čast valentinovega tudi srčkov ples.

pripravil Štefan Terziev, 5. b

SANKANJE

Nekoč je živel oče Miha. Imel je dve hčerki. Njuni imeni sta bili Manca in Anja. Nekega dne so se domislili, da se grejo sankat na bližnji hrib. Oblekli so bunde, si nataknili rokavice in si dali na glavo kape. Vzeli so sani in odkorakali na bližnji hrib. Tam so se že sankali Andreja, Angelca, Lovro, Lučka, Lavra, Maja, Ana, Lina, Tina in Iva. Zelo so se zabavali. Tega dneva niso nikoli pozabili.

Jera Troha, 3. b

BOŽIČ

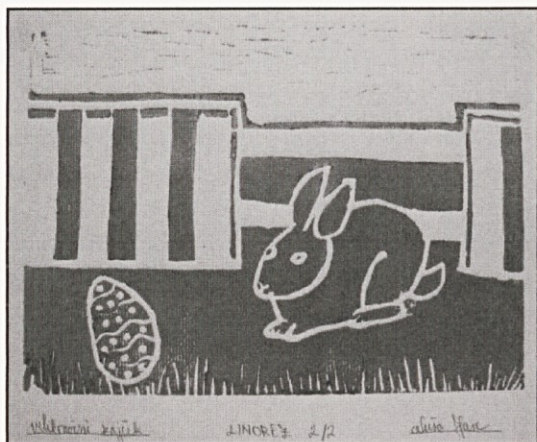
Danes je božič. Palčki izdelujejo igračke. Za velike pa igrače. Igrače morajo tudi zaviti. Vse igrače morajo pospraviti v vreče. Vreče naložijo na sani. Božiček se usede na sani in jelenčkom reče: »Jelenčki vzletite!« Jelenčki vzletijo nad mesto. Božiček je razdelil darila. Otrok Miha je šel k smrekci. Videl je svoje darilo. V njem je videl avto na daljinca. Zaklical je: »Oči, mami, pridita pogledat, kaj sem dobil za božička!« Mami in oči sta za božička dobila avto.

Luka Poljanc, 3. b

NAGAJIVI ŠKRAT

V Božičkovi delavnici škrti pridno izdelujejo darila. Škratu Lojzetu pa se delo ne zdi zabavno. Vmes pogosto poležava in gleda televizijo, nato pa hiti in svoje delo slabo opravi. Stvari mu padajo na tla, polije barvo za barvanje igrač, igrače so popackane in slabo narejene. Ko Božiček to opazi, Lojzetu pove, da tako ne gre več. Predlaga mu, da delo naslednji dan nadaljuje pri jelenih. Skrbel naj bi za

njihovo hrano. Škratu je to delo še manj zanimivo. Želi si, da bi Božičku pomagal raznašati darila, vendar to lahko počnejo le najbolj pridni in pogumni. Škrat Lojze se domisli ukane – zleze v vrečo z darili. Pri raznašanju daril Božiček škrtata Lojzeta zamenja za Smrkca in ga podari pridnemu Mihcu. Tam se škrat Lojze nauči lepega vedenja in pridnosti pri delu. Božiček ga zato vsako leto obišče in mu prinese darila.

Nejc Slabe, 3. b

VELIKI SNEŽAK BINE

Zapadel je prvi sneg. Bilo ga je res veliko. Otroci so ob drevesu naredili velikega snežaka. Na glavo so mu dali velik klobuk, okoli vratu pa šal, da snežaka ne bo zeblo. Ta snežak je imel tudi ime, bil je Bine. Vse gozdne živali so ga hodile obiskovat, tako da mu res ni bilo nikoli dolgčas.

Tjuš Koblar, 3. b

OSAMLJENI SNEŽAK

Na pašniku za vasjo so otroci postavili snežaka. Na glavo so mu poveznili klobuk, okoli vratu zavezali šal in mu v roke potisnili metlo. Namesto nosu je dobil korenček. Dokler so otroci rajali okoli njega, je bil snežak vesel, a ko so otroci odšli domov, je kaj kmalu začel pogrešati otroški smeh. Postal je žalosten. Na klobuk mu je priletel droben ptiček in ga vprašal: »Sneženi mož, zakaj si žalosten?« Snežak mu odgovori: »Ptiček, tako osamljen sem, otroci, ki so me naredili, so odšli domov, sedaj pa sem tako sam.« Ptiček se je zamislil in odletel, saj se mu je snežak zasmilil. Kmalu so se na drevesu poleg snežaka začeli zbirati

ptički, priskakljale so veverice in zajčki, prišle so srne. Vse živali so se odločile, da snežaku delajo družbo. Tako snežak ni bil več osamljen, bil je zopet vesel, z iskrico sreče v očeh.

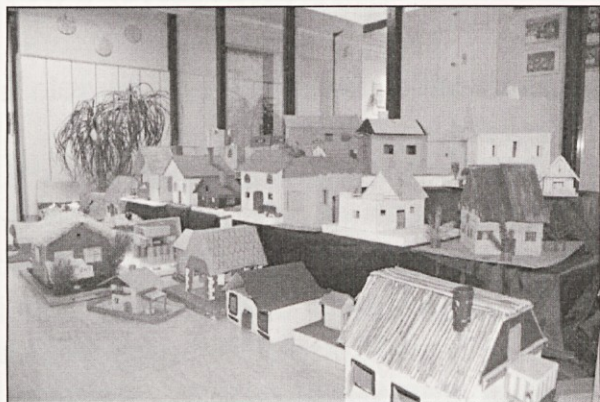
Tia Škrjanec, 3. b

ZLATI PIŠKOTI

Nekoč, pred davnimi časi, je živela čarovnica Mici. Zelo je sovražila rjavo barvo. Ko je šla v trgovino, je kupila piškote. Mislila je, da so zlati, ker so bili na škatli narisani zlati piškoti. Ko je prišla domov, je odprla škatlico in videla rjave piškote. Razmišljala je tri mesece, kaj naj naredi. A spomnila se je, da je čarovnica. Šla je v trgovino in si kupila čarobno palico. Začarala je, da so bili piškoti zlati. A je neko besedo narobe izgovorila. Piškoti so postali zlati in železni. Ko jih je poskusila, so ji izpadli vsi zobje. Šla je k zobozdravniku in dobila umetne zobe. Čarobno palico je vrgla proč, ker je mislila, da je palica kriva za njene zobe. In od takrat naprej sovraži zlato barvo in obožuje rjavo barvo.

Hana Fabiani, 3. b

GREGORJEVO

Gregorjevo praznujemo po Gregorju Velikem, prinašalcu luči. Praznujemo ga 12. marca. Tega dne spuščamo po reki lesene ali kartonaste hišice. A včasih ni bilo tako. Včasih so namreč čevljarji dali oblance v košaro in jih polili s smolo, zažgali in spustili po reki. Če pa niso imeli košar, so jih dali kar v lesene »cokle«.

Tako se teden ali dva pred gregorjevim vse tržiške šole pripravljamo na ta praznik. Izdelujemo hišice, da bi vanje dali svečko, jo prižgali in spustili po reki. Obstaja tudi tekmovanje najlepšega »gregorčka«. Dela smo se lotili tudi učenci naše šole. Hišice smo izdelovali prav vsi razredi. Razstavljene so bile v jedilnici. Nekatere hišice so bile prav lepe. Vsi smo se potrudili po svojih najboljših močeh. V spominu mi je ostal nek grad. Bil je zelo velik, s čudovitimi grajskimi vrati.

Gregorjevo mi je zelo všeč, saj se zabavamo, ustvarjamo in hišice oblikujemo po lastni volji.

Žan Čenčič, 5. a

PREMIERA SPEVOIGRE KRESNIČEK

V petek, 25. 11. 2011, je v Kulturnem domu Križe potekala premiera mladinske spevoigre Kresniček Radovana Gobca. Uprizorili so jo učenci otroškega pevskega zbora Čebele naše šole pod vodstvom učiteljice Simone Kralj. Nastopajoči so pridno vadili tudi ob koncih tedna. V ozadju je na klavir igral pianist in tenorist Erik Šmid ter odigral še vlogo sonca. Kostumi in scena so bili zelo domiselno narejeni. Predstava je navdušila polno dvorano gledalcev, ki so to potrdili z bučnim aplavzom. Po končanem nastopu je igralce čakala zaslužena pica.

Spevoigro Kresniček so še nekajkrat ponovili.

Jan Bitežnik, 7. a

NOVOLETNI BAZAR NA OŠ KRIŽE

V četrtek, 1. decembra 2011, smo na šoli pripravili tretji novoletni bazar. Na bazarju smo prodajali izdelke, ki so jih izdelovali učenci podaljšanega bivanja od 1. do 5. razreda. Učenci so pod vodstvom svojih učiteljev

izdelovali voščilnice, novoletne okraske, angelčke, svečnike in venčke. Na stojnicah bazarja so jih ponudili svojim staršem, starim staršem in drugim obiskovalcem. Učenci in učitelji smo bili veseli, da je bazar že tretjič tako dobro uspel, saj se ga je udeležilo veliko staršev in prejeli smo tudi veliko pohval. To pa nam daje spodbudo za nadaljnje delo.

Novinarski krožek

ČISTILNA AKCIJA NA OŠ KRIŽE

Fuj, smrdi, kaj je to? To se je slišalo, ko smo učenci pobirali odpadke.

Naša šola je bila v petek, 23. 3. 2012, edina v občini Tržič, ki se je tega dne udeležila očiščevalne akcije. Potekala je v okviru akcije Očistimo Slovenijo.

Smeti smo pobirali v Križah, Pristavi, na Bregu, v Retnjah, Žiganji vasi, skratka tam, kjer je šolski okoliš. Čistili smo učenci vseh razredov. Okolica je bila polna smeti. Napolnili smo ogromno vreč. Našli smo tudi nekaj nenavadnih stvari - otroški copatek in žogico za tenis. Med hojo smo se vsi zabavali. Na koncu smo se ustavili in igrali nogomet ter med dvema ognjema. Akcija je odlično uspela. Če bomo akcije ponavljali, bo svet čistejši.

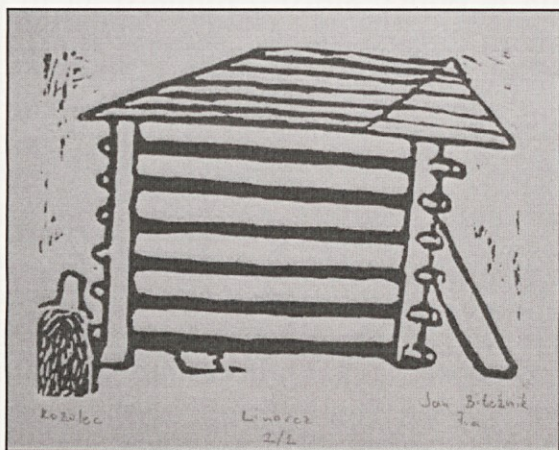

Štefan Terziev, 5. b

ŠOLA V STARIH ČASIH

Kako je bilo v šoli pred petdesetimi leti?

Nekdaj je bilo v razredu dosti več učencev kot danes, tudi do šestdeset. Zaradi stiske s prostorom so na nekaterih šolah imeli pouk kar za dva razreda skupaj. Klopi so bile razmajane, hrapave in popackane. Učiteljeva miza, ki se je imenovala kateder, je bila dvignjena na lesenem odru. Vsaka miza je imela prostor za črnilnik s tinto, saj nalivnih peres še ni bilo. Učilnice so ogrevali s

pečjo na drva. V manjših šolah telovadnice ni bilo. Učenci so telovadili kar v učilnici med klopmi, na hodniku ali na dvorišču. Ko je učitelj vstopil v učilnico, so ga učenci pozdravili z »zdravo«. Tako so ga pozdravljali tudi izven šole. Učenci so sedeli z rokami na hrbtu. Za poredne in slabe učence so bile kazni stroge. Hitro se je tak učenec znašel v kotu, učitelj mu je navil ušesa, ali ga je s šibo ali z ravnilom

po prstih. Nekdaj je bil obvezen predmet lep opis. Pri praktičnem pouku so se učenci učili izdelovati mape, ptičje hišice, pustne maske, lutke in zmaje. Dekleta so se učila ročnih del kot so šivanje, kvačkanje in pletenje. Če učenec ni imel domače naloge, je ostal po pouku zaprt v razredu. Upravitelj šole je stanoval v šoli. Včasih so učenci malico prinesli kar v torbi od doma. Šele kasneje so pripravljali malico v šoli. Pouk je bil obvezen tudi v soboto. Učenci so šli z učiteljem na izlet ali ekskurzijo z vlakom, saj avtobusnih povezav med kraji ni bilo.

Jaka Bodlaj, 4. a

V petek, 27. 1. 2012, smo odšli v Slovenski šolski muzej v Ljubljano. Izpred šole smo se odpeljali ob 8. uri.

Tam smo videli, kako je bilo v šoli nekoč. V času Rimljanov so lahko v šolo hodili samo bogati, saj revni niso imeli denarja. V času Rimljanov so pisali na pergamente, ki so bili zelo dragi. Po letu 1900 pa so v šolo morali hoditi vsi. To je otrokom zagotovila Marija Terezija. Potem smo imeli še učno uro v muzeju. Prišla je zelo stroga učiteljica. Najprej je pregledala roke, če so čiste, nato pa še oblačila. Niso smela biti umazana ali raztrgana. Potem je vsak dobil košček blaga in gumb. Naučil sem se prišiti gumb. Pouka je bilo konec. Posločili smo se od vodičev in odšli na avtobus. To je bil lep dan. Muzej mi je bil všeč.

Domen Žepič, 4. a

PLANETARIJ

V ponedeljek, 19.12.2011, smo imeli naravoslovni dan Planetarij. Zbrali smo se v likovni učilnici in tam je bil postavljen velik šotor. V njem smo si ogledali vesolje, planete in zvezde.

Izvedeli smo veliko zanimivega, na primer, da je Sonce staro 5 milijard let in da bo čez ravno toliko časa postalo tako veliko in žareče, da bo sežgalo notranje planete, tudi Zemljo. Videli smo zvezdo Severnico ter Veliki in Mali voz. Pogledali smo tudi film o vesoljski postaji. Pripraviti smo morali vsak svoj članek, jaz sem izbral planet Jupiter. Naučil sem se, da je največji planet v našem osončju. Velik je toliko, da bi lahko vanj spravili vse preostale planete skupaj. In je tako mogočen, da ima kar štiri svoje lune. Zaradi hitrega vrtenja dan na Jupitru traja manj kot 10 ur. Okoli njega pa se naredijo oblaki iz plina dušika in zato na njem ni trdnega površja, kjer bi se dalo pristati. Po naši predstavitvi smo dobili učni list.

Na naravoslovnem dnevu Planetarij sem izvedel in videl veliko novega in si sedaj tudi lažje predstavljam veselje.

Urban Poljanec, 4. a

ZDRAVA PREHRANA

V ponedeljek, 10. 10. 2011, smo imeli tehniški dan zdrave prehrane. Učili smo se vse o zdravi prehrani in hitro ter enostavno pripraviti zdrav zajtrk.

S seboj smo prinesli razne slike živil in članke prehrane. Tako smo v skupinah sestavljali plakate o zdravi in nezdravi prehrani. Jaz sem bil v skupini z Jakom, Matijem in Domnom. Medtem ko smo pridno delali, smo se tudi zabavali. Prinesli smo tudi kosmiče, sadje, med, desko za rezanje, skodelico, pogrinjek in pribor, kar smo potrebovali za pripravo zdravega zajtrka. Najprej smo narezali sadje in ga skupaj s kosmiči in žlico medu zmešali v skodelici. Jaz sem prinesel banano, jabolko, nektarino in mandarino. Nato smo sadje tudi nabadali na palčke. To smo seveda pojedli in bilo je zelo okusno. Sadje smo tudi šivali z volno na list. Jaz sem sešil rumeno hruško.

Tako se je tehniški dan končal in bilo je zelo zanimivo, poučno ter seveda zdravo.

Urban Poljanec, 4. a

MINI REPORTAŽA

APRILSKI KONEC TEDNA V BEOGRADU

Naše razburljivo potovanje smo začeli v petek, 20. 4. 2012, z namenom, da se mami udeleži 25. beograjskega maratona. Začelo se je zelo zanimivo, saj smo na bencinski črpalki srečali Denisa pripravljen slikati z nami. Po tem dolgočasna vožnja. Po peturni Beograd, kjer nas je pričakala Nastanili smo se v apartmaju, ki je oddaljen od središča mesta. podučili, da je v Beogradu primerno prevozno sredstvo – njim odpravili v središče smo bili nad utripom in

Avdiča, ki se je bil je sledila dolgotrajna in vožnji smo prispeli v močna nevihta. bili nekaj kilometrov Domačini so nas takoj najcenejše in najbolj taksi. Tako smo se z prestolnice. Presenečeni dogajanjem v mestu, saj

se je že večerilo, ulice pa so bile vse bolj polne. Sprehodili smo se do Trga Nikole Pašića, pa po ulici Kneza Mihajlova vse do Kalemegdana. Tu smo občudovali čudovit večerni razgled na sotočje Save in Donave. Naši želončki so se počasi začeli oglašati, zato smo se odpravili do Skadarlije - predela s tipičnimi srbskimi gostilnami. Vzdušje s starogradsko glasbo in hrano je bilo odlično. Odpravili smo se do apartmaja in utrujeni odšli spat.

Naslednji dan smo si ogledali še ostale mestne znamenitosti - Hišo cvetja, kjer je Titov grob, nogometni štadion Marakana, Dedinje - območje, kjer živijo bogati ljudje in kjer so veleposlaništva, Ado Ciganlijo in cerkev sv. Save. Dekleta pa smo bile najbolj navdušene nad množico trgovin, ki so odprte do poznih večernih ur.

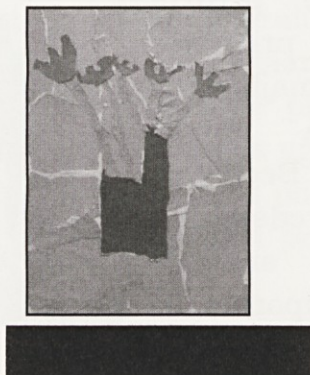
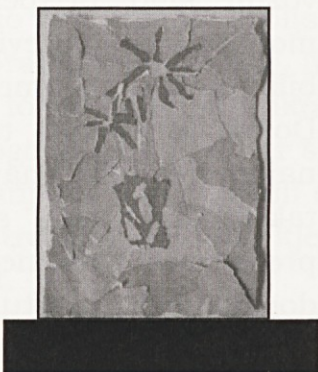
V nedeljo je sledil maraton. Zbudili smo se zgodaj zjutraj in se s taksijem odpravili do štarta. Vožnja je bila nekoliko daljša kot ostale dni, saj so zaradi organizacije maratona zaprli kar nekaj cest. Po skupinskem fotografiranju pred štartno črto so mami prosili, da je dala intervju za televizijo, nato se je odšla ogrevat za maraton. Štart je bil ob 10. uri. Z Ulo, očetom in s

Hano smo jo spodbujali. Dan za gledalce je bil prekrasen, za maratonce pa čisto prevroč poletni dan. Na cilj je prišla z odličnim časom 3:35 in zasedla 6. mesto v kategoriji žensk. Zelo sem ponosna na ta rezultat, saj so bile razmere na progi zelo težke. V poznih popoldanskih urah smo zapustili Beograd in se odpeljali proti domu. Zopet nas je čakala dolga vožnja domov.

Beograd sem doživela kot zanimivo izkušnjo, ki smo jo združili z ogledom prekrasne prestolnice in maratonom. Mami ima v načrtu še nekaj tekov, kar me zelo veseli.

Neža Pintarič, 7. b

LITERARNI PRISPEVKI NAŠIH UČENCEV

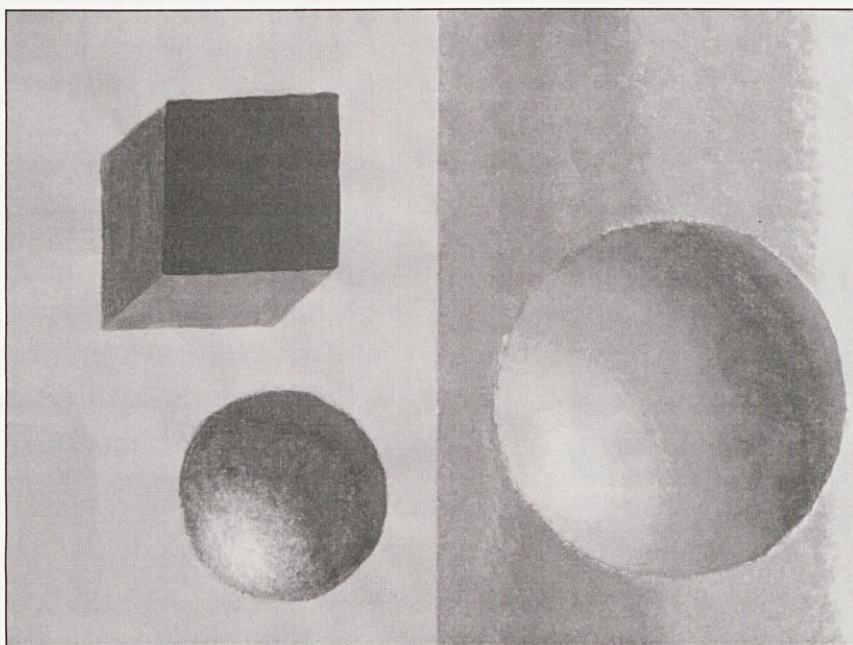
POMLAD

Ljubezen srečno gori,
sonce se veselo smeji,
sonce se veselo smeji,
med oblaki leži.

Tam potoček žubori,
vse okoli že brsti,
vse okoli že brsti,
mi o pomladi govori.

Saj pomlad je k nam prišla,
nas vse predramila
in s toploto nas omamila.
Kaj nam mar zdaj
fizika, matematika, slovenščina.
Naše misli so drugje
in nam šolo prepode.

Žana Studen, 9. b

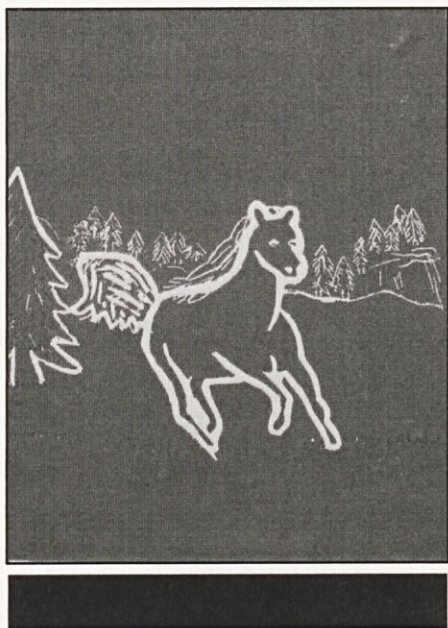

Maša Remškar, 9. a

MOJA SOBA

Mami mi je rekla,
naj pospravim sobo.
Pravi, da ko je pekla,
je imela bolj pospravljeno
kuhinjo od moje sobe.

Začela sem pospravljati knjige,
čisto brez brige.
Pod posteljo sem našla stari lonec
in že čisto pokvarjen kolesarski zvonec.
V omari je zmečkano perilo
in med njimi strgano staro berilo.

Že dolgo nisem zalila rož,
pod radiatorjem pa sem našla nož.
Postelja še ni postlana,
še vedno je razmetana,
na njej pa leži majica, ki mi ni znana.
Morda je od moje tete,
ali pa od sosedove Mete.

Pospravljanje je tako dolgočasno,
meni pa ni nič jasno,
saj sobo pospravljam občasno.
Zanima me, kaj je zunaj!
Oh, le kaj počne tisti mali Kafka,
ki ima dve lopatki in dva mala škafka,
pa kriči.

Le kaj dela Nikola Tesla,
ki počasi in v miru premika vesla,
pa nori.

Naj me o tem kdo pouči!
Nato pa pri vratih zazvoni
in mami razburjena po stopnicah prihiti.

»Ajda, zakaj imaš še vedno razmetano sobo!«

»To že ni razmetana soba!

To je pospravljena soba!

Vse je točno na tistem mestu,
kamor sem odložila.«

Sem se razjezila
in si besedo priborila.
Mami pa ni več vpila,
in me pri miru je pustila.

Ajda Troha, 7. a

ZAKAJ ISKRICA ISKRI

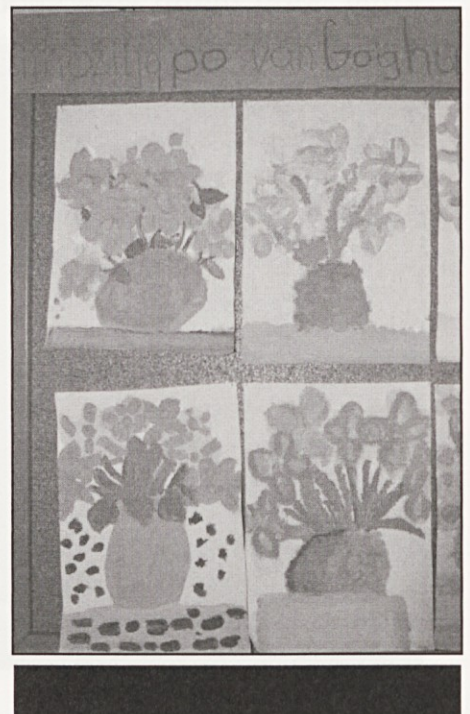
Zakaj iskrica iskri?
Ker Ajda tako žari.
Zakaj Ajda tako žari?
Ker ptička žvrgoli.
Zakaj ptička žvrgoli?
Ker se ji vse lepo zdi.
Zakaj se ptički vse lepo zdi?
Ker veter ne pihlja,
ampak vika.

Lovro Dovžan, 2. a

ŠOLA USTVARJALNEGA RISANJA

Rišem drevo rišem drevo
rišem drevo rišem drevo rišem
drevo rišem drevo rišem drevo
rišem drevo rišem drevo
rišem drevo
rišem drevo
rišem drevo
rišem drevo
rišem drevo
narisal sem drevo.

Tim Meglič, 2. a

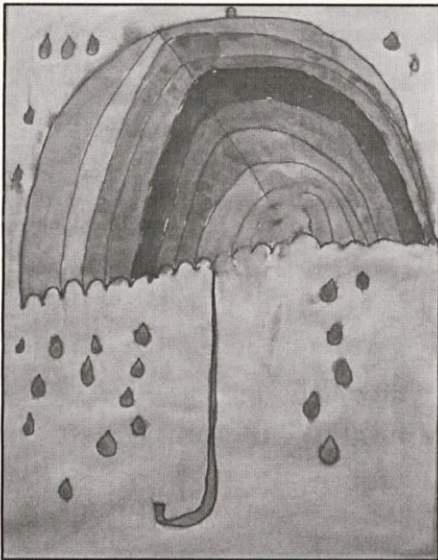
KNJIGE NAŠIH STARIH STARŠEV

V ponedeljek, 3.10.2011, smo se pri slovenščini pogovarjali o branju. Za domačo nalogo smo se morali pogovoriti tudi s starimi starši, kaj radi berejo in kaj so radi brali, ko so bili majhni. Ko sem tisti dan prišel domov, sem začel spraševati babico, kaj je rada brala, ko je bila majhna. Seveda se ni mogla takoj spomniti in zato sem vprašal še dedka. Ko sem v torek prišel iz šole, pa sta mi povedala vse. Ko je bila babica še majhna, je brala knjigo Sinji galeb, pesmice Otona Zupančiča, Tri mušketirje iz časopisa, Erazma in potepuha in šolsko berilo. Dedek je prav tako rad bral Sinjega galeba in šolsko berilo. Izvedel sem, da je babica zelo veliko brala, dedek pa bolj malo.

Počutil sem se v redu, saj sem vsak dan pri dedku in babici. Zdi se mi, da v starih časih ni bilo tako veliko knjig kot danes. Današnje so zelo pisane, včasih pa ni bilo toliko barv. Zdaj so slike, včasih pa jih je bilo malo ali pa jih sploh ni bilo. In zdi se mi, da so današnje knjige boljše kot pa včasih.

Miha Jekovec, 5. b

Ko sem prišla domov, sem telefonirala svoji mami. Hitro mi je povedala, kaj je prebirala. Brala je samo berila, učbenike in podlistke. Potem pa mi je dala še ata. On je bral berila, učbenike, Velike zemljane, Hudobivnika in še veliko drugih knjig. Moji mami so v spominu najbolj ostala berila in podlistki. Mojemu atu pa je v spominu najbolj ostal Hudobivnik.

Ugotovila sem, da ko so bili moji stari starši majhni, niso radi brali. Ampak sedaj moj ata veliko bere in je prebral že veliko knjig. Mama pa še vedno ne bere rada. Ko sem poslušala stare starše, sem tudi ugotovila, da v resnici sploh nista imela toliko časa za branje in da ni bilo toliko knjig.

Sama berem bolj preproste knjige, saj so zelo zanimive in barvne. Ko berem kakšne starejše knjige, kar zaspim, ko pa berem današnje knjige, pa jih sploh ne morem odložiti, dokler jih ne preberem do konca.

Zelo sem vesela, da imamo sedaj boljše knjige, ki jih imam zelo rada.

Ana Dolžan, 5. b

V sredo po šoli sem v teku šla domov. Doma sem naredila nalogo in po stopnicah šla v spodnje nadstropje. Babi in dedi sta me že nestrpno pričakovala. Vprašala

sem ju, katere knjige sta brala, ko sta bila stara toliko kot jaz. Babica mi je naštelala nekaj knjig: Pika Nogavička, Mojca Pokraculja, Muca Copatarica, Andersenove pravljice, Dogodivščine vajenca Hlapiča, Racko in Lija. Dedek se je vpletel v babičin govor in pripovedoval naprej: Vojaške zgodbe, Palčica, Grdi raček, Divji labod, Kraljična na zrnu graha ... Vprašala sem ju, če sta rada brala. Dedek ni tako rad bral, a če je moral, pa je. Babica pa je z veseljem vzela knjigo v roke tako kot jaz. Pogovarjali smo se bolj o branju kot o knjigah. Ob pripovedovanju sem se počutila izvrstno, ker sem odpotovala v stari svet. Oba stara starša sta mi veliko povedala o knjigah. Tudi sama jih rada berem. Primerjala sem knjige danes in včasih in ugotovila, da so včasih imeli bolj rjave liste kot danes. Izvedela sem tudi, da so včasih v prostem času radi brali.

Janja Oman, 5. b

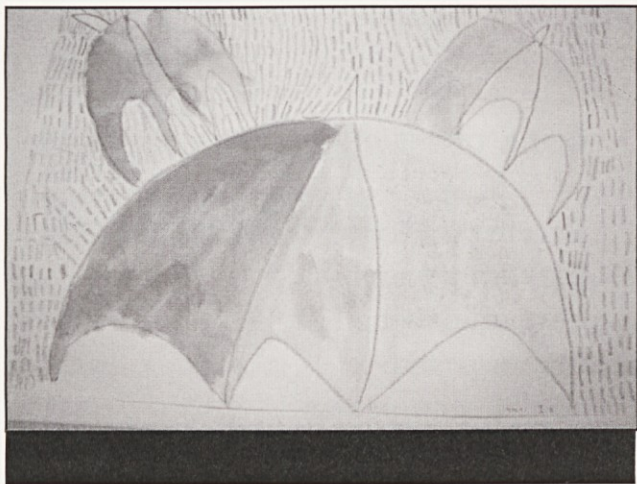
Najprej sem vprašala ata, kaj je kot majhen rad bral, saj ima v svoji sobi polno omaro knjig. Rekel mi je, da mu je to všeč, da se pozanimam za stare knjige in se mi nasmehnil. Takrat sem opazila, da bo to kar zanimivo. Začel je s stripi.

Takrat je bil še malo manjši. Najraje je bral strip o dogodivščinah Zvitorepca, Trdonje in Lakotnika, ki ga je napisal Miki Muster. Rad ga je bral zato, ker je bil zanimiv, smešen in dobro narisane. Najbolj mu je bila všeč zgodba Prerijska roža. Še sedaj ima štiri debele knjige teh stripov, v katerih je več zgodb in še 21 tankih knjig. V vsaki knjigi je ena zgodba. Ima vse dele tega stripa.

Rad je bral tudi knjige iz zbirke Zlata knjiga, na primer Piko Nogavičko, Dvojčici, Robina Hooda. Tudi te knjige ima še vedno, samo da jih ima več, kot sem jih naštelala.

Zdaj pa rad bere knjige o živalih, zgodovini, Egiptu.

Najprej sem mislila, da bo zelo dolgočasno, ampak izkazalo se je, da je bilo zelo zanimivo. Ugotovila sem, da so bile nekatere knjige bolj zanimive kot danes. Zdaj

so mi bolj všeč stare knjige, saj so bile tiste knjige bolj resnične kakor današnje. Tudi meni so všeč stripi o Zvitorepcu, Trdonji in Lakotniku, še posebej zdaj, ko mi jih je ata pokazal. Res je bilo zanimivo in upam, da nam bo učiteljica še kdaj dala nalogo, ki jo bomo morali narediti skupaj s starimi starši.

Lina Mešič, 5. b

ŠOLA USTVARJALNEGA PISANJA

Pišem pesem
pišem pesem
pišem pesem
pišem pesem
pišem pesem
pišem pesem
napisal sem pesem mednarodno
napisal sem pesem najlepšo.

Gal Meglič, 2. a

ŠOLA USTVARJALNIH ZVOKOV

zuž zuž zuž
bšh bšh bšh
majk majk majk
psk psk psk
gzgzgzgzgzgz
kmarr kmarr kmarr
brrrrrrrrrrrrrrh

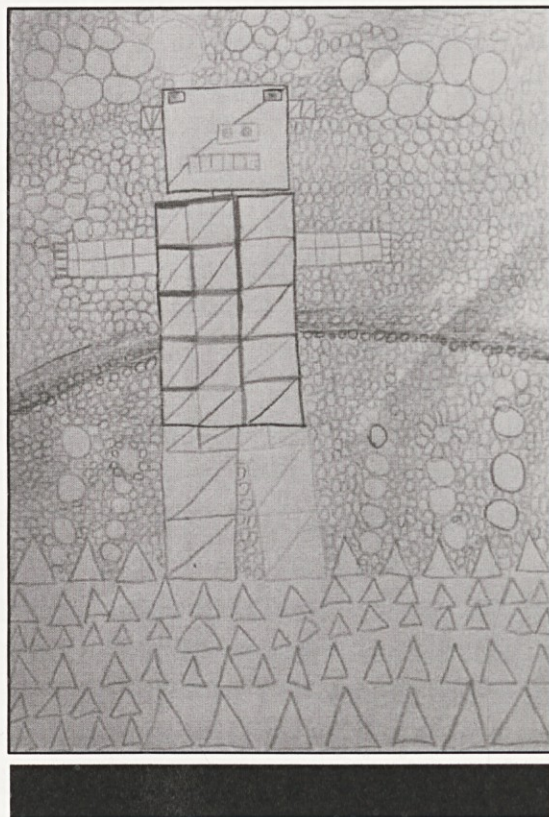
minč minč
frko mrko frko mrko!
Pisal pesem pisal pesem
Ja, napisal res sem pesem.

Manc Roblek, 2. a

ŠOLA USTVARJALNEGA PLAVANJA

plosk plosk
plosk plosk
plosk plosk
plosk plosk
plosk plosk
plosk plosk
naplaval sem se.

Nely Seferagić, 2. a

ŠOLA USTVARJALNEGA BRANJA

Berem pesem
barvam pesem
barvam pesem
berem pesem
končal sem pesem.

Jernej Oranič, 2. a

KAKO KDO VE

Kako narava ve,
da nam zrak daje **drevo**?
Kako drevo ve,
da je deblo njegovo **telo**?
Kako telo ve,
da v svet pogleda **oko**?
Kako oko ve,
da je vse okrog nas **lepo**?

Učenci 2. a

LISTJE NA AVTU

Avto je stal
moker pod divjim kostanjem
in mokri kostanjevi listi
so padali nanj.

Odpeljali smo se
z listjem na avtu
povsod smo se vozili,
listov pa nismo izgubili.
Peljali smo jih
mimo njive
mimo koprive
mimo dreves
mimo pes
mimo igrišč
mimo drsališč
mimo igral
mimo dveh bal
mimo semaforja
mimo morja
mimo gozdov

mimo travnikov
smo listje na avtu peljali
in jih nismo izgubili.
Še zdaj bi jih okrog vozili,
če nam ne bi avta umili.

Učenci 2. a

Stal je grad.
Iz njega so kapljale ledene sveče.
Šel je spat.
Nebo se črno obleče.
Stopinje so se držale nog.
Sanje so šle naokrog.

Pesmica, ki na zraku leti,
si njegov utrinek zaželi.

Val Škrjanec, 2. a

Žiga Kalan, 2. a

OBISK

Zjutraj je na vratih pozvonilo.
Ko smo odprli,
se je vse na glavo obrnilo.
Prišla je babica Meta,
poleg nje pa še teta Cveta.

Mamici je prinesla šopek rož,
očku pa jopico iz živalskih kož.
Mamica je skuhala kavo,
očka pa obaro.

Otrokom je kupila igrače,
mucku pa majhne hlače.
Nekaj časa so se hihitali,
na koncu pa glasno režali.

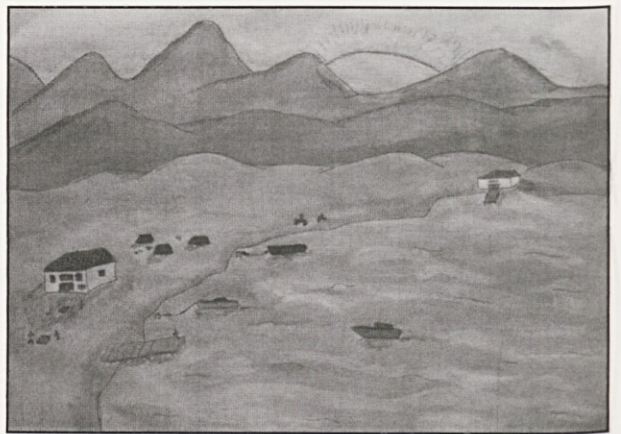
Obiskovalci so domov odšli,
mi pa smo se na stole usedli.
Odšli smo spat,
in bili utrujeni kot gad.

Leja Meglič, 4. a

OBISK

Danes smo dobili obisk,
ki je bil hiter kot blisk.

Gospod je imel kravato,
na nogah pa pisano copato.

Postregli smo ji sladoled,
ki je bil mrzel kot led.

Kapljica sladoleda je padla na tla,
naša muca pa je kihnila.

Muca je polizala kapljico,
gospod pa je udaril čebelico.

Gospod je odšel domov,
mi pa na velik lov.

*Ajda Bizjak, Anja Cof, Lea Lupša,
Tina Toporiš, 4. a*

Učenci tretjega razreda so se v svojih razmišljanjih podali v svet fantastičnega.

SREČANJE Z MARSOVČKI

Vedno sem želela videti Marsovčke. Neke noči, ko sem prišla v kuhinjo, da bi pila vodo, sem na travniku videla, kako je pristajal leteči krožnik. Ven so hodili Marsovčki. Imeli so šefa, imel je značko pritrjeno na uniformi, da ga niso nikoli zamenjali s kom drugim. Hodili so po travniku. Srečali so moja mucka Mikija in Puhka. Vsi so se prestrašili. Spoprijateljili so se. Sklenili so, da jima razkažeta celo okolico. Najprej so se odpravili proti hiši. Šli so skozi steno. Odšli so v kabinet. Tam sta jim pokazala hrčico Piko. Odšli so nazaj, seveda skozi steno. Pokazala sta jim kokoši in kljuvale so jih. Pokazala sta jim še ovce. Ko so vstopili v hlev, jih je oven zelo grdo gledal, ker se je zelo bal za svojo čredo ovac. Prestrašili so se in odhiteli ven. Marsovčki na svoj leteči krožnik, Miki in Puhek pa na balkon.

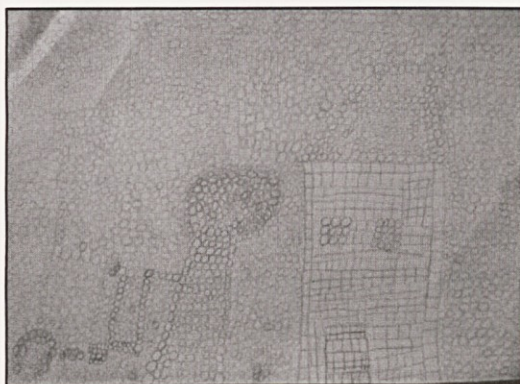
In tako se je končalo srečanje z Marsovčki.

Eva Maja Pešak, 3 .a

Bilo je že temno, ko sem se odpravila s svojim psom na sprehod. Kuža je veselo tekal pred mano. Kar naenkrat se je kuža ustavil, se obrnil in stekel domov. Ko sem se obrnila, da bi ga ujela, sem zagledala vesoljsko ladjo. Ustrašila sem se, vendar nisem zbežala.

Vrata ladje so se odprla in ven so stopili vesoljci. Prišli so do mene in mi povedali, da si želijo ogledati naš planet. Rabijo vodiča, ki bi jim ga razkazal. Ponudbo sem z veseljem sprejela. Odpravili smo se na ogled našega planeta. Vozili smo se dolgo časa, jaz pa sem jim razkazovala zanimivosti. Ko smo končali z ogledom, sem ugotovila, da je že zelo pozno. Marsovčki so me odpeljali domov. Doma sem povedala, da sem spoznala Marsovčke, vendar mi ni nihče verjel. Še dobro, da nam je učiteljica v šoli naročila, naj za nalogo napišemo spis o njih. Zdaj tudi drugi poznate mojo zgodbo. Morda mi bo kdo od vas verjel.

Kaja T. Rozman, 3. a

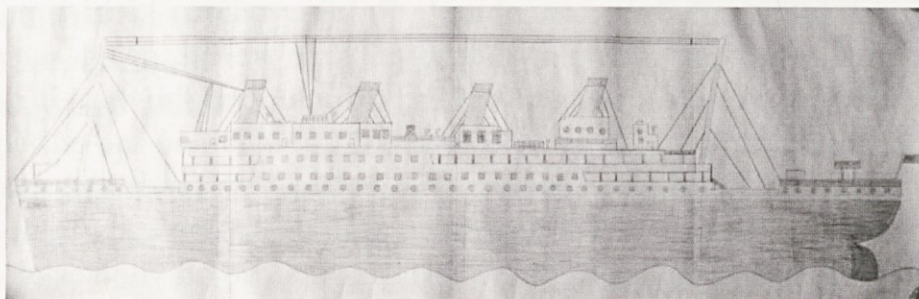

Hotel sem videti vesoljčke. Enkrat mi je to uspelo. Nekega dne sem šel z mamico v trgovino. Kupila sva veliko stvari. Šla sva k avtu. Pregledal sem, če vse imava. Nečesa nisva imela. Mami je šla še enkrat v trgovino. Jaz sem ostal pri avtu. Prišli so vesoljčki. Skril sem se za avto. Zdeli so se mi prijazni, zato sem vstal. Pozdravili so me, tudi sam sem jih pozdravil. Imeli so osem nog in nekaj čudnih naprav. Dotikal se jih nisem. Vprašal sem jih, če se gremo igrati. Rekli so, da se ne znajo igrati. Naučil sem jih nekaj iger. Hitro so razumeli pravila. Zabavali smo se in postali prijatelji. Dali so mi nekaj spominkov. Še preden se je vrnila moja mami iz trgovine, so vesoljčki odšli. Pomahal sem jim, njihova ladja pa je hitro izginila.

Nikoli več jih nisem videl. Upam, da se bodo nekoč vrnili. Zelo jih pogrešam.

Matevž Terziev, 3. A

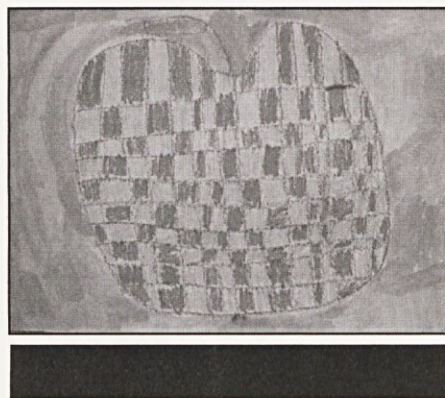

Ob stoletnici tragedije je sliko Titanika narisal sedmošolec Žan Osterman.

KJE SI?

Tam je modro morje,
na njem se sonce lesketa,
na njem se sonce lesketa,
čez morje pogledam na obzorje.

Čez obzorje vidim daljne gore,
vse bele od snega,
vse bele od snega,
so moje misli nore!?

Ko mislim nate,
zakaj tukaj več te ni?
Preplul si modro morje
in skril se za gore.
Kje si?

Tina Bratina, 9. b

USTRAHAVANKA ZA ODRASLE

Ko prideš v nočno službo,
ti volkodlak dela družbo.
Hitro zbežiš in se zbudiš v pisarni,
škoda, da ne v kavarni.

Strah do šefa prileti,
on pa zbeži
in te od jeze odpusti.

Ko žalostno prideš iz službe,
imaš čisto preveč družbe.
Hitro stečeš stran,
saj jutri drugače ne bo dober dan.

Ko se v mislih iz sanj zbudiš,
na ves glas zakričiš
in soseda zbudiš.

Ta te toži,
ti pa nisi več v koži.
Na srečo zdaj že petelin kriči,
in te prebudi.

Kristjan Jekovec, 5. a

Jaka Jekovec, 3. b

Zgodba po resničnem dogodku mojega očeta

NEVIDNA PAST

Zelo rad imam gore. Pravzaprav me kar vleče tja, na visoke zasnežene vrhove hribov in ko osvojim kakšnega od njih, je moje veselje neizmerno. Gotovo imam to po očetu. Tudi on zelo rad obiskuje gore. Je gorski vodnik, inštruktor za alpiniste in gorski reševalec. Prav zaradi njega in Storžiča je ta zgodba nastala.

Skoraj cela zgodba se odvija na gori. Storžič je gora na meji med kranjsko, jezersko in trziško občino. Visok je 2132 metrov. Nanj vodi veliko poti, zato veliko ljudi pravi, da vse poti vodijo na Storžič. Toda jaz se ne strinjam z njimi. Veste zaradi česa? Zaradi tega, ker vsaj ena pot vodi k moji zgodbi. In če smo že na poti, pa pojdimo do konca poti, do konca knjige, do konca te zgodbe, do zadnje platnice.

Sv. Štefan leta 1997. Marija je pospravljala zajtrk za sabo in svojim možem Janezom. On je pripravljaj nahrbtnik za vzpon na bližnjo goro - Storžič. S prijateljem Dejanom se bosta dobila že čez nekaj minut in kot gorski vodnik mora Janez biti točen ter dobro pripravljen. S sabo je vzel postajo, da bi z vrha poklical svojo ženo.

Tok, tok, tok, je na vrata potrkal Dejan.

»Janez, si že?«

»Minutko, prosim« je odgovoril. In res, čez eno minuto se je dvojica v dobro ohranjeni stoenki peljala v Lom. Malo pred parkiriščem Podstoržič se avto kot

vrtačka zavrti za 180° in zdrsne v sneg. »Kaj moremo!« je rekel Dejan in vzela sta pot pod noge. Po kratki hoji sta prišla do severne stene Storžiča.

Bilo je kot v pravljici. Čist gorski zrak je krasil zasneženo pokrajino in svež bel sneg je omogočil dobro plezanje. V velikem veselju ju ni nič motilo, niti to, da se je oblačilo. V lahkem, dokaj hitrem tempu sta kmalu prišla na vrh Storžiča. »O, ta razgled, ta lepota gora!« se začudi dvojica. Na vrhu sta pojedla vsak svoj zajeten sendvič, naredila nekaj fotografij s fotoaparatom in se vpisala v vpisno knjigo. Janez je po postaji poklical Marijo in ji sporočil, da sta z Dejanom že na vrhu. Super, si je mislila Marija, ter pričela delati kosilo.

Janezu je na glavo padla velika kaplja dežja. »Uh, iti bo treba, dežuje« je rekel in odpravila sta se nazaj. Dejan je na strmi poti navzdol sestopal kot prvi. Že po kakšnih petdesetih metrih ga je Janez pozval, naj počaka in skupaj sta opazovala prepad, ki vodi v Peto žrelo. Janez je stopil korak v levo in ...

Bum! Počilo je. Sprožil se je plaz. Dejanu je zastal dih, ko je videl Janeza na premikajoči gmoti mokrega snega. Janez je drvel v Peto žrelo in ni pomagalo, če je še z največjo zagretostjo zabadal cepin v sneg. Premetavalo ga je tako, da ni mogel opravljati ne rok ne nog. Točno je vedel, kam ga nese, saj je Storžič obiskoval redno že več kot 16 let. Čakal ga je velik skok v Peto žrelo in gotova smrt na kateri od skalnih pregrad. »Zdaj bom pa kar umrl, ko sem bil na toliko koncev sveta, ko imam ženo, ko bom kmalu dobil sina, zdaj bom umrl, ali kaj?« Kaj več ni mogel razmišljati, kajti čakal ga je skok v Peto žrelo, močen in zelo boleč udarec v koleno in nori tobogan.

Dušilo ga je, usta je ime polna snega. Premetavalo ga je. Poškodbe so čakale v vrsti, da bodo skočile na Janezovo izdelano telo. Menjali sta se svetloba in tema, bolečina in nezavestnost, ni dihal in vse skupaj je spremljalo pošastno šumenje in velika hitrost.

Po tem dolgem trenutku bolečine, vseh grozot in hitrosti, se zadeva umiri. Janez je to izkoristil zato, da se je odvalil iz drsečega se snega.

Na eno oko ni videl nič, skozi drugega je videl samo meglo. Ene roke ni mogel premikati, druge ni imel pod nadzorom. Komaj je zbral toliko moči, da je priklopil iskalno žolno na iskanje, saj ni vedel, kje je Dejan.

Ko je ugotovil, da Dejana ni blizu, je z muko potegnil UKV postajo ter poklical svoje prijatelje v gorski reševalni službi. »Pome bo treba!« jim je rekel.

Reševalci so bili hitri - peš in s helikopterjem.

Marija je doma slišala leteti helikopter proti Storžiču, toda ni pomislila na to, da se je z Janezom kaj zgodilo.

»Janez, Janez!« je zaslišal naš junak. »Ali imam prisluge ali pa me kličejo? Čakaj malo, ali ni tisto tam Dejan? Dejan, Dejan, hoj, Dejan!« Dejan je hitro pritekel do Janeza in ga objel. Samo, da si še živ, sta rekla eden drugemu.

Kmalu so prišli reševalci, ga naložili na aki, nato z akija na nosila, z nosili v helikopter in že so se peljali v Ljubljano.

»Drrrrrin!« je zazvonil telefon. Marija je stekla do telefona in se oglasila. »Halo? ... Ja ... Ali je živ? ... Ali je živ? ... Ali je živ? ... In Dejan? ... Ali je živ? ... Ali je živ? ... Ali je živ? ... Dobro.« Marijo je poklical policist. Ves zavzet jo je spraševal, kdo je, ali je njen mož Janez Primožič šel z Dejanom Jekovcem na Storžič, pripovedoval in spraševal nepomembne informacije, in kar nekaj časa je preteklo, da je Mariji uspel povedati, da je Janez živ in je v bolnišnici v Ljubljani. Marija se je oblekla, vzela s seboj avtomobilske ključke in se že skoraj odpeljala, ko ji je njena mama rekla, da ne sme iti sama, ker je noseča. Marija je hitro poklicala prijateljico Tanjo in skupaj sta se odpeljali v Ljubljano.

Tam je zagledala Janeza, ljubezen njenega življenja, vsega potolčenega na nosilih. Z njim je spregovorila nekaj besed kar na hodniku. »Samo da si živ!« je govorila. Vsak dan, ko je bil v bolnišnici, ga je obiskala.

*

ČEZ DVA MESECA

Janez se je vrnil domov z zdravljenja. Že res, da ima še nekaj težav s kolenom, toda te bodo ostale do njegove smrti. Dejan mu je v bolnici dejal: »Tega dogodka, ko te je odnesel plaz, se boš spomnil vsak dan.«

Ja, Janez se večkrat spominja tega dogodka, in od takrat na svet gleda z drugačnimi očmi. Ve, da mora pred vsakim vzponom pogledati vremensko napoved in ne sme iti v gore, če se pripravlja na nevihto. In zdaj ve, da dodatna pazljivost ni nikoli dovolj. Dejan pa se je priključil h gorski reševalni službi. Ko jih je prvič videl, je vedel, da je to nekaj zares dobrega. Ker so rešili njegovega prijatelja, je GRS v njegovem srcu dobila poseben kotiček.

Urh Primožič, 6. a

Zima je letni čas, ki je učencem tretjega razreda zelo všeč. Napisali so nekaj pesmic in zgodb.

Zimsko veselje

Snežinke že padajo,
ravnine, klančine bele so že.
Sani že hitijo, po bregu drsijo.
Živali že spijo, se zime bojijo.

Smuči že drvijo,
se bele iskre bleščijo.
Na jezeru led se trdi.
Plesalci drsalke nadeli so si.

Otroci snega se veselijo,
močno se kepati želijo.
Kdor se kepati ne želi,
raje snežaka naredi.

Zebe nas vse, ker zima huda je.
Kapa in rokavice zimske so toplice.
Pozimi hitro se stemni,
zato domov žalostni hitijo vsi.

Žan Zupan, 3. a

Sneg

So snežinke bele, male,
zjutraj pred moje okno priplesale.
Pobelile ves so breg,
priredile snežni ples.

Zjutraj otroci ven so prihiteli,

snega so bili vsi veseli.
Smuče, kape, rokavice,
iskale so se nogavice.

A, ko je sonce posijalo,
izginilo je vse kot za šalo.
Otroci so se pritoževali,
domov hiteli in jokali.

Tim Dolinar, 3. a

Zima

Bliža se zima,
že z brado kima.
Veter je zapihal,
ovratnike zavihal.

Prišla je zima,
čakala jo je Tina.
Sani že po bregu drvijo,
kepe po zraku letijo.

Zima je odšla,
pomlad je spet prišla.
Tino sonce greje,
s prijatelji se smeje.

Kaja T. Rozman, 3. a

Zimska pesem

Vse je še zeleno, ponekod tudi rumeno.
A ko pade sneg, se odklene klet.

Ven privlečem sanke
in se podam na beli breg čez planke.

Gaber Vidovič, 3. a

ZIMSKE ZGODBE

Začel je padati sneg. Marko in Tina sta natrosila semena v ptičjo hišico. Nato sta z očkom naredila snežaka. Tina se je hotela sankati. Očka je pripeljal sani. Odšli so na hrib. Marko je kar vriskal od veselja, ko so se spuščali po bregu. Tino pa je bilo malo strah. Ker so bili že utrujeni, so se odpravili proti hiši. Očka je otrokoma naročil, naj prineseta kapo in šal za snežaka, da ga ne bo zeblo. Marko in Tina sta se začela kepati. Kepa je priletela v snežaka in mu poškodovala roko. Marko je bil zelo nesrečen. Za očka pa to ni bil velik problem. Snežaku je popravil roko in mu nataknil kapo in šal. Snežak je bil pripravljen na zimo. Očka in otroka pa so odšli v toplo hišo.

Kaja T. Rozman, 3. a

Nekje so živeli očka Luka, hčerka Lara in sin Lan. Vsako leto so praznovali božič. Tudi letos so odšli v gozd in posekali najlepšo jelko. Doma so jo okrasili. Nato so se odpravili sankat. Na hribu so postavili sneženega moža. Ko so se vrnili domov, so se kartali in praznovali božični večer. Zjutraj so pod jelko našli darila.

Tim Dolinar, 3. a

Živel so očka, Matej in Ana. Komaj so čakali sneg. Nekega jutra so se prebudili. Bilo je vse tiho. Matej je pogledal skozi okno. Videl je sneg. Vsem je povedal, da sneži. Vsi so se razveselili novice. Oblekli so se in odšli ven. Ana je predlagala, da bi se kepali. Ana in očka sta bila skupaj, Matej pa je bil sam. Ko so se naveličali, je Matej predlagal, da naredijo sneženega moža. Očka je naredil prvo kepo, Matej drugo. Ana pa je naredila tretjo kepo. Potem so se odšli še sankat. Utrujeni so odšli domov. Mamica jim je doma pripravila okusno kosilo.

Matevž Terziev, 3. a

Bil je krasen zimski dan. Vse je bilo zasneženo. Ati, Anita in Teja so se sankali. Anita, srednja sestra, je zakričala, ker so šli veliko prehitro. Tudi najmlajša sestra je začela prestrašeno kričati. Ati je ustavil sani in sestrici sta se pomirili. Potem so šli v hišo in popili čaj.

Meta Jekovec, 3. a

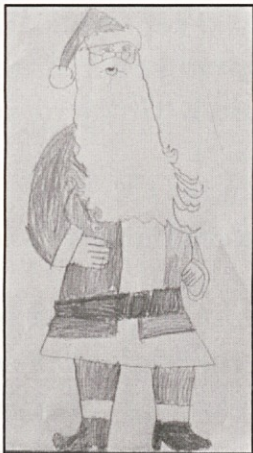
Zunaj sneži. Oče Joža se je z otrokoma odšel sankat na bližnji breg. Imeli so prave dirkalne sanke. Zaradi hitrosti je sneg neslo na vse strani. Potem so naredili še snežaka. Namestili so mu metlo, šal, kapo in sladkorno paličico. Bili so toplo oblečeni, a jih je kljub temu zeblo. Odločili so se, da odidejo domov. Doma jih je čakala mamica s toplim čajem. Otroka sta povedala, kako lepo so se imeli. Takoj sta se začela igrati. Oče in mama sta legla na kavč in zadovoljna opazovala otroka.

Neja Čadež, 3. a

Nekega zimskega dne so se oče, Lan in Jan odpravili sankat. Prisankali so se do jelke. Nato so zavili desno proti gozdu. Zagledali so hribček in zapeljali čez. Skočili so in padli. Ko so se pobirali, so opazili, da so se izgubili. V grmovju je nekaj zašumelo. Pogledali so in opazili majhnega medvedka. Izgledalo je, da je tudi on izgubljen. Vzeli so ga s seboj. Čez nekaj časa so prišli do jame. Iz nje je prišla medvedka in medvedek je takoj stekel k njej. Oče je z otrokoma odšel naprej. Kmalu so opazili domačo hišo. Razveselili so se, saj so bili rešeni.

Žan Zupan, 3. a

Ana je oboževala sankanje. Očka ji je vedno govoril, da se sama ne sme sankati. A ni nič zaleгло. Ana je sama odšla na bližnji hrib. Začela se je sankati. Nekaj časa je bilo zelo lepo, potem pa je hrib začel ledeneti. Sani so šle zelo hitro. Ano je bilo tako strah, da so ji lasje stali pokonci. Pri taki hitrosti Ana ni znala ustaviti. Na poti ji je stal snežak. Ana se je zaletela vanj. Brez zavesti je zletela s sani. Končala je v mavcu.

Gaber Vidovič, 3. a

Če smo pridni, nas v pravljicnem decembru obiše tudi kdo izmed dobrih mož.

UTRUJENI BOŽIČEK

Prišel je božič in Božiček se je odpravil na delo. Letos je veliko pridnih otrok, ki čakajo na darila. Ko je prišel do neke hiše, je v dnevni sobi zagledal naslonjač. Sedel je nanj in zaspal. Ko se je zbudil, je odhitel do naslednje hiše. Zelo je hitel. Sonce je že skoraj vzšlo. Božičku je za las uspelo rešiti božič. Sklenil je, da se bo v prihodnje izogibal naslonjačem.

Kaja T. Rozman, 3. a

Božiček je danes moral obdariti vse otroke. Nekje na bloku ni bilo dimnika. Moral je iti skozi ključavnico. Potresel se je s čarobnim prahom. Pomanjšati se je moral. Biti je moral zelo previden. Ko je obdaril vse otroke, je odšel domov. Doma je pojedel piškote in popil mleko. Stuširal se je in oblekel pižamo. Umil si je še zobe. Ulegel se je v naslonjač in zasmrčal.

Eva Maja Pešak, 3. a

V osmem razredu smo pri pouku slovenščine spoznali pesem Janeza Menarta Kmečka balada. Razmišljanje o minulih časih in osamljenosti je rodilo naslednja besedila.

SPOMIN

Sonce vzhaja na vzhodu
in zahaja na zahodu.
Kmečka hiša sameva
iz dneva v dan.

Spominja se starih časov,
ko je bila hiša
še polna otroškega smeha,
joka in mamljivih vonjev.
Pozimi jih je grela pred mrazom,
ki vdiral je v notranjost.
Poleti pa jih je hladila in ščitila
pred močnim soncem.

Toda to je bilo včasih.
Zdaj tega ni več,
zdaj vsi so odšli
po svetu ali počivat.

Patricija Kejžar, 8. a

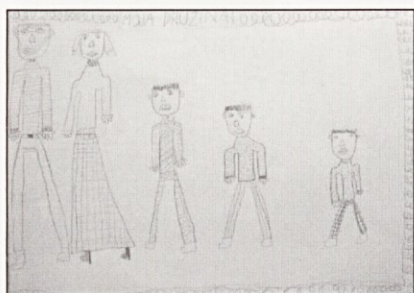
KMEČKA HIŠA PRIPOVEDUJE

Sem hiša, stara in zapuščena. A ni bilo vedno tako. Nekdaj sem bila vesela in lepa. Bila sem pravi Versailles med kmečkimi hišami. V meni so bivali ljudje, kar precej jih je bilo. In to je moja zgodba o tem, kaj se je dogajalo pred novim modnim trendom preseljevanja v večja mesta.

V meni je bivala prijetna, kar zajetna družina šestih članov: pradedek Tone, oče in mama Anton in Tončka ter otroci Antonija, Tonček in Tone mlajši. Niso bili bogati, a imeli so dovolj, da so preživeli, kar pa je najpomembnejše, imeli so se radi. In tudi meni je bilo zelo prijetno, še posebej ob praznikih – božiču in veliki noči. Ni je bilo velike noči, ko ne bi dišalo po šunki in potici, ne božiča brez pečenega piščanca in okrašene jelke z veliko svetlečo zvezdo na vrhu. Tudi poleti

in jeseni, ko je prišlo delo na polju, nisem bila osamljena – družbo mi je vedno delala majhna Antonija, medtem pa so drugi obirali solato in krompir.

A kmalu je prišel temnejši čas zame in za sosednje hiše: kot da ni bilo že dovolj, da je umrl dedek Tone, kmalu za njim še njegov sin, mladi otroci pa so se odselili kmalu po tem, ko so dopolnili osemnajst let. Družbo mi je tako delala zgolj še stara, osamljena Antonija, po njeni smrti pa sem postala taka kot me vidite sedaj. Ostajajo mi le še spomini na to družino in prašne slike na stenah dnevne sobe.

Gašper Martič, 8. a

OSAMLJENA

Tako osamljena sem. To je moja prva in zadnja misel vsak dan. Sem stara, prašna in zapuščena hiša na ovenelem travniku. Nihče me ne pogleda, nihče ne vstopi in nikomur ni mar zame. V osami tako cele dneve in noči gledam na oveneli travnik in žalostno zrem v svet.

Vendar pa le ni bilo vedno tako. Oh, kako dobro se še spomnim tistih starih časov, ko je tako lepo dišalo pa svežem kruhu, ko je bilo vse tako čedno pospravljeno, ko je pri mizi sedela zbrana vsa družina in so na travniku cvetele živo rdeče rože. To so bili časi. Časi moje mladosti, veselja in sreče. Zdaj pa so vsi odšli, ni več dediča, da bi skrbel zame in me negoval. Povsod so pajčevine, na pohištvu pa se nabira prah. Ko zgodaj zjutraj petelin zakikirika, sosednje hiše kar zažarijo, jaz pa ostanem zamorjena in zavita v temo. Moje luči se niso prižgale že več desetletij in dvomim, da se še kdaj bodo.

Tako vsak dan žalostno samevam v temi, dokler še zadnji sončni žarek ne zaide za hrib in jaz zaspim. Oh, kako sem osamljena.

Nika Štirn, 8. a

Ko so otroci jezni ali česa nočejo storiti ...

NE BOM - prvič!

Domače naloge ne bom napisala,
svojo sobo bom razmetala,
postelje ne bom postlala, hopla, hopla bom odcepetala,
stran od tega škandala.
S sestrnico ne bom se igrala,
mamice ne bom poslušala,
zvezke bom razmetala,
nazaj jih ne bom zravnila,
hopla, hopla spet bom odcepetala stran od škandala.

Sara Knep, 4. b

drugič -

Ne bom mu oprostil,
vzel mu bom puščico
in okno mu razbil,
pa vzel bom hruškico
in naredil mu buškico.

Drl se bom na ves glas,
da ne bom delal naloge,
in imel bom velike nadloge
in moje podobe.

Jan Meglič, 4. b

tretjič in -

Ne bom več imela bontona,
poslušala ne bom ksilofona!
Nikoli ne bom nikogar čakala,
domače naloge ne bom več pisala,
celo omaro bom razmetala!

Pa še vsem bom nagajala!

Iva Bostič, 4. b

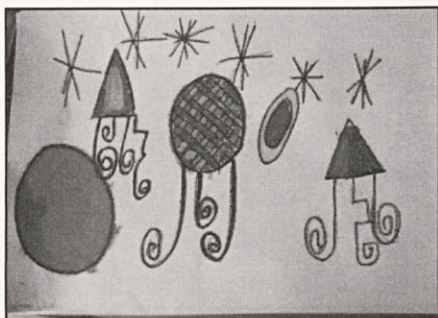
- zadnjič.

Ne, ne bom pospravil sobe,
tudi ne bom šel nabirat gobe.
Jaz sem otrok, delam kar hočem,
lahko grem spat, a nočem.
Najraje bi vrgel torbo v zrak,
ker nočem poslušati teh srak.
Poiskal bom to kitaro,
in jo močno vrgel v omaro.
Ne bom poslušal v šoli,
izpulil bom strune tej violi.

Drejc Perčič, 4. b

JEZA – prvič!

Danes sem se razjezila,
ker mi mami revije ni kupila.
Odločila sem se, da načrt bom naredila
in se na vse razjezila.

Očku sem skrila očala,
mamici pa omaro razmetala.
Bratu sem skrila zobno krtačo,
mucku pa igračo.
Očka me je ustavil
in vse popravil.
Potem sem dobila revijo Hello Kitty
in eno močno po riti.

Ajda Bizjak, Tajda Mesarić, Maja Ribnikar, Tina Toporiš, 4. a

- in zadnjič.

Kot čreda divjih bikov,
bom zdirjal po hodniku.
Sosedu bom vrgel kredo
in mami bom rekel grdo besedo.
Tekel bom po stopnišču
kot na dirkališču.

Mamici bom zažgal kosilo
in vanj zmešal milo.

Očiju bom pokvaril avto
in napisal pod avto
je pokvarjen!

Jaka Bodlaj, Saša Manojlović, Urban Poljanec, Jaka Stanojev, 4. a

ŽIVEL SEM V KAMENI DOBI

Pozno popoldne je. Počasi se že mrači. Člani naše velike družine smo se zbrali ob toplem ognju. Jemo zadnje kose mesa. Pred sedmimi lunami so moški ujeli velikega mamuta. Dolgo časa so se pripravljali na ta velik ulov. Kopali so jamo, sekali drevesa in brusili sulice. Mamuta je zelo težko uloviti. To je ogromna kosmata žival z velikimi okli. Precej nas je, zato mesa hitro zmanjkuje, čeprav ga ženske skrbno hranijo. Stari oče je dejal, da se bomo kmalu selili, kajti tu ne moremo več bivati. Neko drugo pleme nas skuša izgnati. Mi se jim ne moremo postaviti po robu, ker nas je premalo. Kradejo nam hrano in nas napadajo. Starejši so otroke napodili spat v votlino pod skalnim previsom, sami pa so še malo poklepetali. Jutri nas čaka dolg dan, vse moramo pretovoriti v nov kraj. Po pravici povedano, mi ni ravno všeč, da se spet selimo. Ravno smo se otroci navadili na nov kraj, že se selimo.

Dani se. Mati in druge ženske že zbirajo uporabne stvari, ki jih bomo vzeli s sabo. Oče in drugi moški so vzeli svoje orožje in orodje. Prebirajo tudi dolge mamutove kosti, da bi z njimi lahko naredili šotore, če ne najdemo boljšega. Otroci se igramo s svojimi kamenčki. Zaužili smo še nekaj sadja, ki so nam ga nabrale naše mame in ko je bilo sonce že precej visoko, se je naša skupina odpravila na pot. Hodili smo dolgo. Ustavili smo se ob potoku, da bi se odžejali. Otroci smo se napili hladne vode in se tekli igrat v gozd. Podajali smo si storže, odrasli pa so si med tem malce odpočili. Bili so že precej izmučeni, saj so nosili veliko tovora.

Med igro v gozdu smo kar naenkrat zaslišali milo cviljenje in javkanje. Šli smo pogledat. Zagledali smo majhnega, boječega volkca. Vsi so se strinjali, da je pristrčen in da ga ne smemo kar pustiti. Poginil bi, če bi ga pustili. Tekli smo po starše. Bili so presenečeni, ko smo jim pokazali majhnega volkca, ki je bil sedaj še bolj prestrašen. Odrasli se niso strinjali, da ga obdržimo. Rekli so, da je to divja žival, ki bo sčasoma postala prav nevarna. Po dolgem prepričevanju so naposled le privolili. Ženske so spletle vrv, na katero smo privezali volkca. Moški so medtem ulovili jelena. Zvečer smo zakurili in spekli jelena. Kost in nekaj mesa smo dali našemu volkcju. Bal se je in najprej ni hotel jesti. Kmalu se je

opogumil. Pojedel je precej mesa. Moral je biti zelo lačen. Domnevali smo, da je njegova mama poginila in ga ni nihče hranil. Ta večer poti nismo nadaljevali in smo prenočili ob potoku.

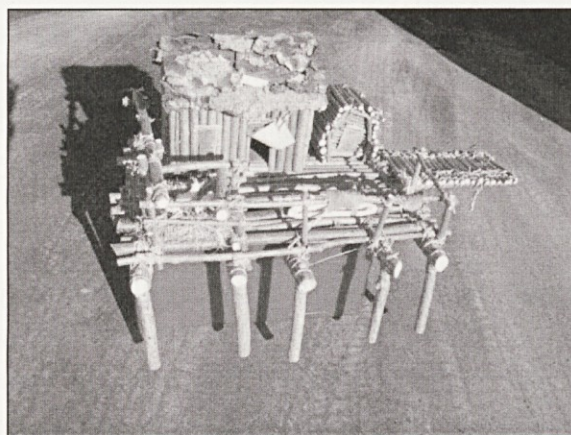
Zjutraj smo se odpravili naprej. Volkec se je strašno upiral. Še dobro, da smo kmalu našli odlično bivališče, in sicer manjši skalni previs. Vse smo odložili, privezali volkca za drevo in si ogledali okolico. V bližini našega novega bivališča je bil manjši gozdiček in sredi gozdička svetla jasa. V dolini je bilo odlično lovišče, malo višje pa manjši potoček. To je bilo idealno bivališče za našo družino in sorodnike.

Po sedmih lunah smo se že navadili novega bivališča. Le volkec je bil še malce boječ. Razumljivo, ko pa ni bil navajen ljudi. Bil pa je vesel vsake kosti in koščka mesa, ki smo mu ga vrgli.

Kmalu nam je zmanjkalo mesa in moški so se odpravili v dolino na mamuta. S seboj so vzeli kamnite sekire, gorjače in sulice. Otroci smo ostali doma, pa tudi naše mame. Nekaj lun jih ni bilo in bili smo že v skrbeh. Končno so prišli povedat, da so opazili ranjenega mamuta in mu sledili, dokler ni omagal. Nato so ga le še ubili in razkosali. Bil je starejši in manjši mamut, ravno prav velik za našo skupinico ljudi. Hitro smo vse meso pretovorili do našega bivališča, ker bi nam ga v dolini takoj požrli drugi mesojedci.

Vse do polne lune smo se mastili z mesom. Tudi volkec se nas je navadil in se začel igrati z nami otroki. Začel nam je zaupati, ker smo ga hranili in lepo skrbeli zanj. Življenje pa teče naprej.

Eva Urbanc, 7. a

Ajda Troha, Eva Urbanc, 7. a

Ste pomislili, kaj storiti, če naletite na čarovnico?

MOJE SREČANJE S ČAROVNICO

Ko sem se zbudil, sem zagledal čarovnico. Bila je črna. Pograbila me je in odpeljala v črni gozd. Tam je bilo še več čarovnic. V tistem gozdu ni bilo izhoda. Jaz sem se ustrašil in stekel proč. Posvetilo se mi je, da bi splezal na drevo in pobegnil. Splezal sem na drevo in skočil čez ograjo. Na drugi strani je bila reka. Hitro sem jo preplaval. Čez nekaj časa sem zagledal avtobus. Vstopil sem. Tam so bile prijazne čarovnice. Dale so mi jesti. Tako sem bil lačen, da sem pojedel vso hrano. Vprašal sem jih, če grem lahko domov. »Bi šel na festival čarovnic?« so me vprašale. Skupaj smo odšli na festival. Ko smo prišli na festival, sem si kupil sladkorno peno. Bila je zelo okusna. Potem so prišle zlobne čarovnice, zato sem se skrila. Ko so odšle, sem zopet stopil na prosto. Bil sem že zelo zaspan. Sedel sem na stol in zaspal. Čez nekaj časa sem se zbudil. Bil se na zlobnem avtobusu. Naredil sem se mrtvega. Ko so čarovnice videle, da sem mrtev, so me vrgle z avtobusa. Peš sem odšel proti domu. Čez nekaj časa je prišla prijazna čarovnica in me odpeljala nazaj v svojo sobo. Zleknil sem se v posteljo in mirno zaspal.

Blaž Teran, 4. b

Ko sem se odpravila v sobo, me je skoraj zadela kap, ker sem tam zagledala čarovnico. Po obrazu je bila čisto umazana. Imela je zelen klobuk, na njem je bil rdeč pajek. Imela je sive lase in črno obleko. Na obleki so bili narisani vijolični napoji. Imela je čarobno palico. Skrila sem se pod odejo in tam sem bila pet minut. Potem sem se opogumila in prišla izpod odeje. Bil je že večer. Šla sem si umiti zobe. Potem sem opazila, da sem postala žaba. Videla sem, da imam še malo las. Tako sem bila jezna, da sem si populila vse lase. Tudi zob si nisem mogla umiti, ker jih sploh nisem imela. Najbolj pa je bilo grozno, da sem bila strupena žaba. Imela sem neko starejšo sestro Klaro. Ona je hotela, da je bila njena soba čisto čista. Po nesreči sem zavila v njeno sobo. Ko je Klara zagledala žabo, se je tako prestrašila, da se je zaklenila vanjo. Na žalost se je zaklenila tako, da sem še jaz ostala v sobi. Hitro je hotela zbežati ven, a se je ključ zataknil v ključavnici. Norela je po sobi sem in tja, a se ni mogla rešiti. Potem je mami slišala hrup iz Klarine sobe. Prihitela je, a ni mogla v sobo, ker je bila zaklenjena. Poklicala je očeta, naj takoj pride domov. Vprašal je, zakaj mora priti domov. Mami mu je povedala, da se Klarine sobe ne da odpreti. Oče je z motorko prihitel domov, da bi prežagal vrata. Ko jih je prežagal, je notri zagledal žabo. Takoj me je zaprl v lonec. Notri je bilo zelo temno. Šel je skozi vrata in me vrgel ven. Čarovnica je vse to gledala v čarovniški krogli in se tako zabavala, da se je tresla cela čarovniška hiša. Ko sem videla, da me je moj oče vrgel ven, sem bila zelo

užaljena. Šla sem po svetu in srečala čarovnico. Bila je prijazna. Prosila sem jo, če me lahko spremeni nazaj v človeka. Ta želja se mi je izpolnila. Postala sem človek. Zelo sem bila srečna. Ko sem prišla domov, mi je oče povedal, da je bila doma cela zmešnjava. Videli so tudi žabo. Nihče pa ni vedel, da sem bila žaba jaz. Vsi so bili srečni, da je tega problema konec.

Zala Jekovec, 4. b

JUTRO

Jutro zjutraj vstane,
in si oči pomane.
Reče si: kako bo danes lep dan,
ker je s soncem obsijan.
Mimo pride kuža Piki,
in za njem še Miki.
Jutro se razveseli,
saj družba mu danes leže v kosti.
Gospa popoldne speče pito,
medtem pa si jutro spleta kito.

Leja Meglič, 4. a

O DOJENČICI

Ko mama je rodila,
pri porodu malo je
vpila.
Ko dojenčica se je
rodila,
je takoj ime dobila.
Ime ji je bilo Leja,
brat pa jo je klical Jeja.
Na koncu so proslavili,
pa veliko vina so popili.

O BRATU

Ko brat se je rodil,
ime je (Tim) dobil.
Maral dude ni,
in zato jo je vrgel v
smeti.
Zdaj, ko je velik, me rad ima,
še posebej, ker sem njegova sestra.
Imam še brata enega,
oba s Timom pa sta dvojčka.

Leja Meglič, 4. a

Leja Meglič, 4. a

Veste, kje je dežela na koncu sveta?

V DEŽELI NA KONCU SVETA

Prišel sem v deželo na koncu sveta in ta dežela mi je zelo všeč. Tukaj je nebo zeleno in trava modra. Ljudje namesto avtomobilov uporabljajo oranžne oblake. Vožnja z oblaki se začne tako, da izbereš oblak, se usedeš nanj, on pa te odpelje. Ljudje imajo štiri oči, šest rok, eno nogo in dvoje ust. Na vsaki roki imajo dva prsta, ki izgledata kot klešče. Tudi rastline tu so čudne. Hrane, ki so mi jo ponudili, nisem jedel, saj je na krožniku vse mrgolelo. Bil sem sestradan, zato sem se vrnil domov in se takoj do sitega najedel.

Žan Zupan, 3. a

Nekega jutra se nisem zbudila v svoji postelji, ampak na zelo mehki travi. Ko sem se ozrla okoli sebe, je bilo povsod vse pisano in povsod so bila nenavadna bitja. Ugotovila sem, da sem prišla na konec sveta. Nenavadna bitja so poplesavala okoli mene. To je bila dobrodošlica. Nato je prišel velikan. Vsi so se skrili za mano. Tudi mene je bilo strah. Velikan je hotel, da bi mu čistili grad. Z majhno zvijačo smo ga pregnali. Rekli smo mu, da je v deželo prišel zmaj, ki za malico najraje je velikane. Velikan se je prestrašil in zbežal. Nikoli več se ni vrnil. Domačini so se mi zahvalili in mi dali rožo. Na trati sem zaspala, zbudila pa sem se v svoji postelji.

Sara Bitežnik, 3. a

Prišla sem v deželo na koncu sveta. Bila je iz različnih sladkarij. Tudi hiše so bile iz sladkarij. Stala sem na strehi iz čokolade. Kos strehe se je odlomil in padla sem v bazen poln bombonov. Zatem sem odšla na trampolin iz žvečilnih gumijev. Skakala sem in skakala po trampolinu. Po nesreči sem skočila tako močno, da sem odletela nazaj domov.

Hana Doles, 3. a

Prišel sem v deželo na koncu sveta. Tam je stal Veseli gozd. Po gozdu vodi pot, po kateri hodiš in skačeš. Globoko v gozdu je cirkus in luna park in veliko igral in trgovina s sladkarijami. Postelje so zelo mehke, da bi kar poležaval na njih. Tu je veliko otrok in v tem krasnem gozdu nikoli nisi sam. Najbolj žalostno je, ko moraš oditi domov. Ko sem se jaz vrnil domov, sem ta gozd zelo pogrešal.

Tim Dolinar, 3. a

JURE KVAK – KVAK (nadaljevanje zgodbe)

Jure ni hotel poljubčka tete Otilije, ker mu ne bi pomagal. Pomagal mu ne bi, ker teta Otilija ni bila kraljična. Jure začarani se je zato odpravil drugam. Šel je k mlaki in se zaljubil v žabo z imenom Žana. Tudi žaba Žana se je zaljubila v Jureta. Poročila sta se in živela skupaj. Nekega dne se je Jure spremenil nazaj v človeka. Spraševal se je, kaj dela v mlaki. Odšel je nazaj k teti Otiliji, na žabo Žano pa je pozabil.

Nik Poljanc, 3. a

Jure se je upiral teti Otiliji in pobegnil. Teta Otilija je stekla za njim. Jure je delal dolge skoke in skočil na vlak. Teta Otilija je ustavila taksi in se odpeljala za vlakom. Ujela ga je šele na postaji v bližnjem mestu. Preiskala je cel vlak, a Jureta ni našla na njem. Skozi okno je zagledala Jureta, ki je stal na postaji. Izmuznila se je z vlaka in odšla v trgovino. Kupila je mrežo. Pohitela je na postajo. Jure je bil še vedno tam. Ujela ga je v mrežo, v istem hipu pa se je Jure spremenil nazaj v fantka. Objela sta se. Jure pa je teto Otilijo prosil za vodo, ker je bil zelo žejen. Teta je Juretu dala le požirek vode, saj se je bala, da se ne bi še enkrat spremenil v žabo.

Filip Manjulov, 3. a

Jure začarani je skakal po vsej hiši. Skakal je po stolih in omarah. Bil je tako hiter, da ga teta Otilija ni mogla ujeti. Nato je Jure pobegnil iz hiše. Prišel je v mesto in tudi tu povzročil nered in škodo. Razbil je nekaj oken in polomil pet anten. Končno so ga ujeli. Hoteli so ga zapreti v zapor, a teta Otilija je prišla še pravi čas. Povedala je, kako se je Jure spremenil v žabo. Nihče ji ni verjel. Takrat pa se je Jure spet spremenil v dečka. Teta Otilija je morala obljubiti, da mu nikoli več ne bo dovolila popiti toliko vode.

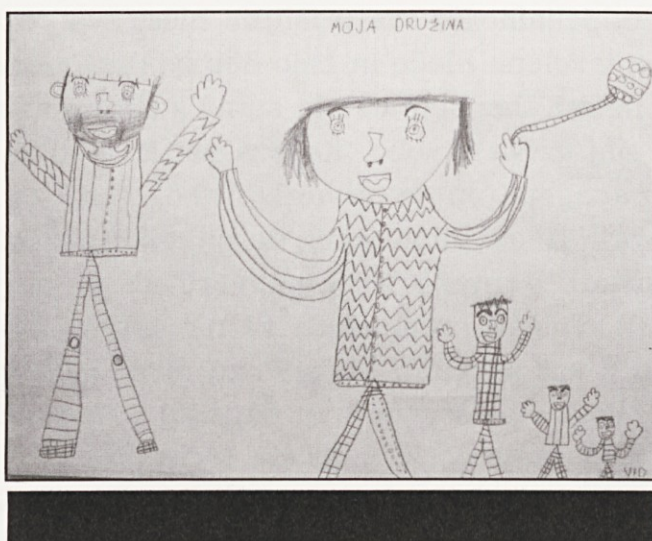
Janez Čibej, 3. a

Jure je samo zakvakal in skočil iz hiše. Teta Otilija je bila prestrašena. Razmišljala je in se domislila. Če bo tudi ona popila toliko vode kot Jure, se bo gotovo tudi ona spremenila v žabo. Mogoče bo postala celo žabja princesa. In to se je tudi zgodilo. Teta, zdaj žaba Otilija, je odskakljala za Juretom. Našla ga je v bližnji mlaki. Jure je takoj priskakljal k njej, žaba Otilija pa ga je poljubila. V hipu sta oba spet postala človeka in vse težave so bile rešene.

Hana Doles, 3. a

Jure je skočil iz pomivalnega korita naravnost skozi vrata. Odšel je v gozd. Nekaj časa je hodil po gozdu. Zagledal je mlako. Ob mlaki je bilo veliko muh. Najedel se je, potem pa se je odločil, da bo ostal v tej mlaki. Izbral si je primeren prostor, kjer bo živel. Minevali so dnevi, tedni in meseci. Ko je nekega dne odšel po hrano, je srečal prelepo žabo. Takoj sta se zaljubila drug v drugega. Jure jo je odpeljal k sebi domov. Že čez en mesec sta dobila paglavčke. Paglavčki so počasi odrasčali. Nekega dne sta se žaba in žabec Jure poljubila in čarovnija je izginila. Jure, žaba in vsi paglavčki so se spremenili v ljudi. Veseli so odšli domov k teti Otiliji in tam srečno živeli do konca svojih dni.

Eva Maja Pešak, 3. a

KRAVA V CIRKUSU

Nekega lepega poletnega dne je v mesto vsakdana prišel cirkus Cigumigus. Otroci in drugi ljudje so se zelo veselili, a župan je godrnjal. Trobenta je naznanjala predstave in vabila ljudi v cirkus. Potem se je iz trobente oglasila glasba in vsi meščani so plesali po njenem ritmu. Celo župan je kihal ob koračnici. Kravo je predstava zanimala, zato se je lepo oblekla in odšla v cirkus.

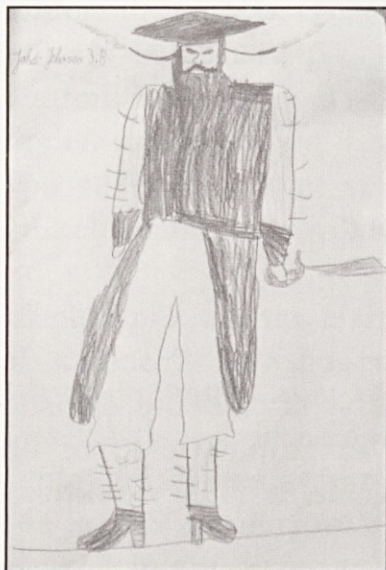
Krava Elizabeta je prišla v cirkuški šotor. Usedla se je v prvo klop. Ko so na oder prišli klovni, se je krava zelo nasmejala. A ko so prišli na oder ljudje, oblečeni v živali, se je začudila. Tedaj jo je zmaj brcnil v glavo. Začudila se je in udarila zmaja s torbico po glavi. Zmaj ni odnehal. Povlekel je kravo na oder in jo začel žgečkati. Krava Elizabeta ni mogla ostati resna. Smejala se je in smejala.

Gledalci so glasno ploskali in vzklikali »Kako dober šov!«. Naenkrat se je oglasila glasba. Zmaj je kravo prijel in začela sta plesati. Zmaj je kravo vrtel in dvigal v zrak in večkrat bruhal ogenj. Ko je glasba ugasnila, je na oder prišel klovn. Kravi je podaril rože in ji dal poljubček. Krava se je zadovoljno odpravila domov. Ko je prišla domov, se je ulegla v posteljo in še dolgo premišljevala, kako je nastopala.

Lea Lupša, 4. a

NIKEC

Danes greva z mojo mamo k Nikcu in njegovi mami. »Kaj pa se naj pogovarjam z njim in kako se naj oblečem? Groza! O, mama me že kliče. Iti moram!« Iz svoje omare sem hitro potegnila svojo roza obleko in se oblekla. Hitro sem stopila v avto in se z mamo odpeljala. Ko sva prišli do hiše, sva pozvonili. Vrata je odprl Nikec. Bil je oblečen v zelene hlače in belo majico. Vstopili sva in moja mama je šla takoj k Nikčevi mami. Jaz sem ostala sama z Nikcem v dnevni sobi. Nikčeva mama je rekla, da naj greva v sobo. Ko sva prišla v sobo, sem prvič zagledala lepega plišastega papagaja, ki je govoril. Takoj sem ga vzela v roke in ga pritiskala, da je govoril. Nikec mi je rekel, da naj ga pustim, da se ne bo pokvaril. Kar naenkrat je utihnil. Verjetno se je pokvaril ali pa se je spraznila baterija. Nikec je planil v jok. Tolažila sem ga, a ni nič pomagalo. Stekel je k mami s papagajem v roki in ji vse povedal. Šla sem za njim. Moja mama me je okregala in prišla papagaja. Pogledala je, kje ima papagaj baterijo. Z izvijačem je odprla

pokrovček in začela šariti po bateriji. Kar naenkrat jo je streslo in lasje so ji šli pokonci. Vse je bilo v redu, a papagaj še vedno ni delal. Obljubila sem Nikcu, da mu bom iz svojih prihrankov kupila novega. Nikec se je pomiril. Odšla sva na vrt. Tam sva si podajala žogo. Ponavedoma sem vrgla žogo k sosedu. Začela sva plezati po ograji. Nikec je kar naenkrat padel z ograje na sosedovo stran. Pobral je žogo in splezal na drugo stran. Zopet je padel z ograje na tla. Nato sva se lovila. Potem sem morala domov. Ko sem šla spat, sem premišljevala, kako je potekal moj dan in kako se je z Nikcem lepo igrati.

Lea Lupša, 4. a

RAZVEDRILO IN PROSTI ČAS

Tretješolci so vam pripravili nekaj zimskih ugank. Če bodo pretežke, so spodaj dodali rešitve.

UGANKE

Dvanajsti mesec v letu je,
ko obiščeta nas Miklavž in dedek Mraz.
Kateri letni čas je to?

(AMIZ)

Nik Poljanc, 3. a

Nalagamo, nalagamo in ven se kadi.
Iskrice letijo, mraz nas ne dobi.
(ČEP)

Rok Lorenčič, 3. a

Trd je kot kamen, a kamen ni!
Če je na toplem, se stopi.
(DEL)

Mrzel in nič kaj prijazen, pozimi zdi se kot bela prikazen.
Zebe te v uhlje in nos, zazeblo bi te, če vanj stopil bi bos.
(GENS)

Janez Čibej, 3. a

Beli puhki padajo na zemljo,
že ves čas sprašujem se, kaj bi to bilo.
(EKNIŽENS)

Na njem zelo drsi,
če padeš, te cel teden glava boli.
(DEL)

Filip Manjulov, 3. a

Mrzel je in bel, vsak ga je vesel.
Pozimi pada, imam ga rada.
(GENS)

S strehe visi, na soncu se topi.
Ostra je zelo, nevarna za glavo.
(AČEVS ANEDEL)

Hana Doles, 3. a

KULINARIČNI KOTIČEK

Pri pouku gospodinjstva smo pekli pletenice in žemljice. Vsak izmed nas je naredil eno žemljico in eno pletenico. Zelo smo se zabavali. Recept pa si lahko ogledate spodaj:

KRUH IN PEKOVSKO PECIVO

Sestavine

- 50 dag pšenične moke
- 2,5 dl mleka
- 2,5 dag kvasa
- 2 žlički sladkorja
- 1 žlica olja
- malo soli

Postopek priprave

Kvas zdrobimo in zmešamo s sladkorjem in z žličko moke, prilijemo malo toplega mleka. Tako kvas lažje vzhaja. Vzhaja naj tako dolgo, da naraste vsaj za enkratno količino. Preostali moki dodamo olje in sol. Med rahlim mešanjem moke dodamo vzhajan kvas ter postopno tudi mleko. Testo gnetemo tako dolgo, da postane gladko in se zlahka loči od sklede. Testo pustimo vzhajati v toplem prostoru. Nato po svoji domišljiji oblikujemo različne izdelke in jih položimo na pekač, ki smo ga predhodno pokrili s peki papirjem. Pecivo pečemo 15-20 minut pri temperaturi 170°C.

Upam, da boste uživali v peki žemljic. V delu smo zelo uživali, šlo nam je zelo dobro. Žemljice in pletenice so bile okusne, zato smo jih z veseljem pojedli.

Katarina Zaletel, 6. a

Med počitnicami se lahko preizkusite v vlogi kuharja/ice in svojim najbližjim pripravite okusno sladico.

SLADKE PALAČINKE

Sestavine

a) TESTO

2 jajci, 4 dl mleka, 20 dag moke, ščepec sladkorja in soli

b) NADEV

12 dag čokolade

c) PRELIV

vaniljev strok, 3 dl mleka, sladkor po potrebi, cimet, 1 rumenjak, 2 kepici vaniljevega sladoleda, žlica jedilnega škroba

Postopek priprave

Sestavine za testo zmešamo in spečemo palačinke. Koščke čokolade zavijemo v palačinke, vse skupaj zavijemo še v alufolijo in ocvremo. Cvreemo jih približno 5 minut.

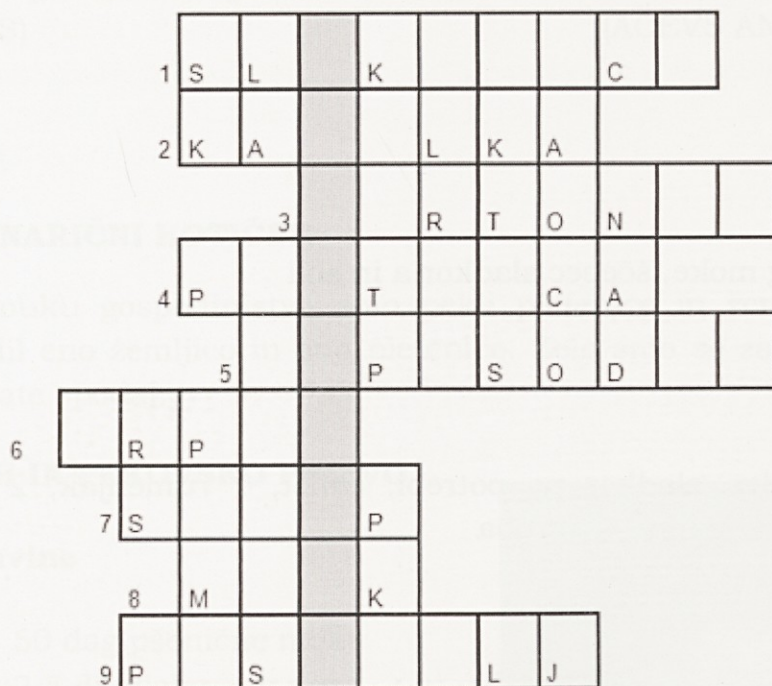
Nato pripravimo vaniljev preliv. Mleko zavremo, ga osladkamo in mu dodamo na pol prerezan vaniljev strok. V malo mleka raztopimo škrob ter ga dodamo v zavreto mleko, da se zgosti. Iz omake vzamemo vaniljev strok, jo damo v mešalnik ter zmešamo. Med mešanjem dodamo rumenjak, cimet in vaniljev sladoled.

Na krožnik damo ohlajeno vaniljevo omako, nanjo položimo palačinke in potresemo s cimetom.

Dober tek!

prirejeno po Kulinarika.net

KRIŽANKA

1. Večja knjiga za otroke, običajno z veliko ilustracijami in manj besedila.
2. Kartonček, s katerim si označimo, kje smo končali z branjem knjige, da lahko prihodnjič nadaljujemo od tam.
3. Knjiga iz kartona za najmlajše otroke.
4. Zunanji, trdi del knjige.
5. Knjig v knjižnici ne kupiš, ampak si jih ...
6. Močan junak, ki je na svoji kobilici tihotapil angleško sol.
7. Zgodba, prikazana s slikami in z besedilom v oblakih.
8. Slovenska pisateljica, ki je napisala knjige o Anici.
9. Tisti, ki napiše knjigo.

Žan Škrjanec, 7. a

Šali

Nekega dne se je Janez, ki je zelo pobožen vernik, sprehajal po obali. Nato je vzdihnil: »O Bog, izpolni mi eno željo. Imam samo eno željo.«. Takrat zagrmí, se zabliška in se prikaže Bog, ki reče: »Janez, naredil si veliko dobrega v življenju. Z veseljem ti bom izpolnil kakršnokoli željo.«

Janez pa pravi: »Imam zelo nenavadno željo. Ne vem, če boš lahko to naredil.«

Bog odgovori: »Jaz sem vsemogočen. Naredim lahko karkoli. Vem, da si zelo dober človek, zato ti lahko izpolnim kakršnokoli željo. Vem, da imaš dobro službo in veliko plačo. Imaš srečno družino. Žena te ima rada, otroci te imajo radi, vsi ste zelo zdravi. Le kako ti lahko pomagam?«

Janez pa pravi: »Želim si most med Evropo in Ameriko. Na mostu naj bo šest pasov na vsaki strani, da ne bo gneče.

Poleg tega mora biti še steza za motoriste, kolesarska steza in steza za pešce. Na vsakih 100 kilometrov naj bo postavljeno počivališče s črpalko in hotelom.«

Bog odgovori: »Kaj takega človek ne more narediti. To lahko edino jaz naredim. Toda pomisli. Marsikje je morje globoko 5 kilometrov ali več. Če bom tam postavil stebre, bom ogrožal življenje mnogih morskih živali.«

Bog nadaljuje: »Janez! Od tebe, ki si zelo duhoven in razumevajoč človek, sem pričakoval kakšno drugačno željo. Prosim, zaželi si raje kaj drugega.«

Janez pravi: »Imam drugo željo, vendar ne vem, če jo lahko izpolniš.«

Bog odgovori: »Janez! Jaz sem vsemogočen. Izpolnim ti lahko karkoli.«

Janez razmišlja in nato reče: »Rad bi razumel ženske. Rad bi vedel, zakaj je včasih brez razloga slabe volje. Rad bi vedel, kaj razmišlja takrat, ko me samo gleda in nič ne reče.«

Bog nekaj časa razmišlja, nato zajoka in odgovori: »Janez! Kakšne luči bi rad imel na mostu?«

Pride komandir na policijsko postajo in razdeli vstopnice za ogled predstave Figarova svatba. Naroči, da naj se sicer lepo oblečejo, da pa ni potrebno priti v frakih, saj je to samo predstava in ne poroka.

Pa reče en policaj drugemu: »Kaj se bo hvalil, zadnjič, ko smo šli gledat Labodje jezero, je pa edini prišel v kopalkah!«

Žan Škrjanec, 7. a

KVIZ

Počitnice

1. Katere so tri najpogostejše dejavnosti na morju?
g) smučanje, sankanje, drsanje
j) poljedelstvo, živinoreja, sadjarstvo
p) plavanje, potapljanje, čolnarjenje
2. Česa med počitnicami ni treba delati?
o) učiti se
i) lenariti
d) plavati
3. S čim se najpogosteje osvežiš poleti?
č) s sladoledom
l) s špageti
f) z juho
4. Kakšno nam je najljubše vreme poleti?
c) deževno
i) sončno
k) megleno
5. Zakaj komaj čakamo poletje?
Zaradi:
l) novoletnih počitnic
h) zimskih počitnic
t) poletnih počitnic
6. Kaj se začne 1. septembra?
g) poletne počitnice
n) šola
d) pomlad

7. Kaj se konča 24. junija?
- o) zima
 - i) šola
 - r) teden otroka
8. Kaj dobimo ob koncu šolskega leta?
- f) avto
 - l) zvezek
 - c) spričevalo
9. Kateri letni čas pride za poletjem?
- e) jesen
 - z) pomlad
 - u) zima

Obkrožite pravilne odgovore, nato pa po vrsti prepisite črke v označena polja spodaj.

—	—	—	—	—	—	—	—	—
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Jan Bitežnik, 7. a

LOGIČNE UGANKE

1. KATERA GORA JE BILA NAJVIŠJA PRED ODKRITJEM MOUNT EVERESTA?

REŠITEV: Mount Everest

2. DVA BANKOVCA DASTA SKUPAJ 15 EVROV, PA EDEN OD NJIJU NI BANKOVEC ZA 15 EVROV. KATERA KOVANCA STA TO?

REŠITEV: Kovanca za 10 in 5 EUR (drugi od obeh kovancev je kovanec za 10 evrov).

3. VPRAŠANJE ZA TISTE, KI SE SPOZNAJO NA KATOLIŠKO VERO. MORDA VESTE TOLE: ALI KATOLIŠKA CERKEV DOVOLJUJE, DA SE MOŠKI POROČI S SESTRO SVOJE VDOVE?

REŠITEV: Mrtev moški se ne more poročiti.

4. LETALO SE ZRUŠI TOČNO NA MEJI MED ZDA IN KANADO. V KATERI DRŽAVI BODO POKOPALI PREŽIVELE?

REŠITEV: Preživelih ni treba pokopavati.

5. DVA ČLOVEKA STA SEDELA NA PODRTEM DEBLU - VELIKI IN MALI. MALI ČLOVEK JE BIL SIN VELIKEGA, VELIKI PA NI BIL OČE MALEGA. KAKO LAHKO TO RAZLOŽIMO?

REŠITEV: Veliki človek je bila mama.

6. POLŽ POTREBUJE URO IN POL, DA PRELEZE KROG V SMERI URINEGA KAZALCA; KO LEZE V NASPROTNI SMERI, PA POTREBUJE ZA ISTI KROG LE 90 MINUT. OD KOD TA RAZLIKA?

REŠITEV: Razlike ni (90 min= 1.5 h).

7. DVA PRIJATELJA IGRATA TENIS. IGRATA 5 SETOV ZAPORED IN OBA ZMAGATA 3 SETE. KAKO JE TO MOGOČE?

REŠITEV: Igrata v dvojicah.

8. V KATEREM PRIMERU JE DVA PLUS ENAJST ENAKO ENA?

REŠITEV: Pri uri.

9. VPRAŠANJE ZA TISTE, KI JIH SKRBI PRAVILNA RABA JEZIKA: ALI JE BOLJ PRAVILNO REČI »RUMENJAK JE BEL« ALI »RUMENJAK JE BELI«?

REŠITEV: Rumenjaki so rumeni.

10. KAJ JE TO? TISTI, KI JO PRODAJA, JE NOČE. TISTI, KI JO KUPUJE, JE NE RABI. TISTI, KI JO RABI, JE NE VIDI.

REŠITEV: Krsta.

Jan Bitežnik, 7. a

POČITNIŠKO BRANJE

Tita@Boginja.SMOLE.IN.TEŽAV.SI

Že večkrat sem prebrala knjigo pisateljice Neli Kodrič Tita@boginja.smole.in.težav.si. Priporočila bi jo tudi vam, moji vrstniki, saj imamo v teh letih vsi vsaj eno podobno težavo kot junakinja Tita. V knjigi se prepletajo žalost, ljubezen, skrivnosti, nesreče, pomanjkanje in veselje. To je nekakšna sodobna Trnuljčica. Opisuje ljubezen preko interneta, odraščanje brez staršev, pomanjkanje denarja, premagovanje ovir in na koncu srečen konec, ko dekle vsega odreši fant s poljubom. Torej, če ne veste, kaj početi med počitnicami, preberite to knjigo.

Žana Studen, 9. a

Zbirka Alex Rider

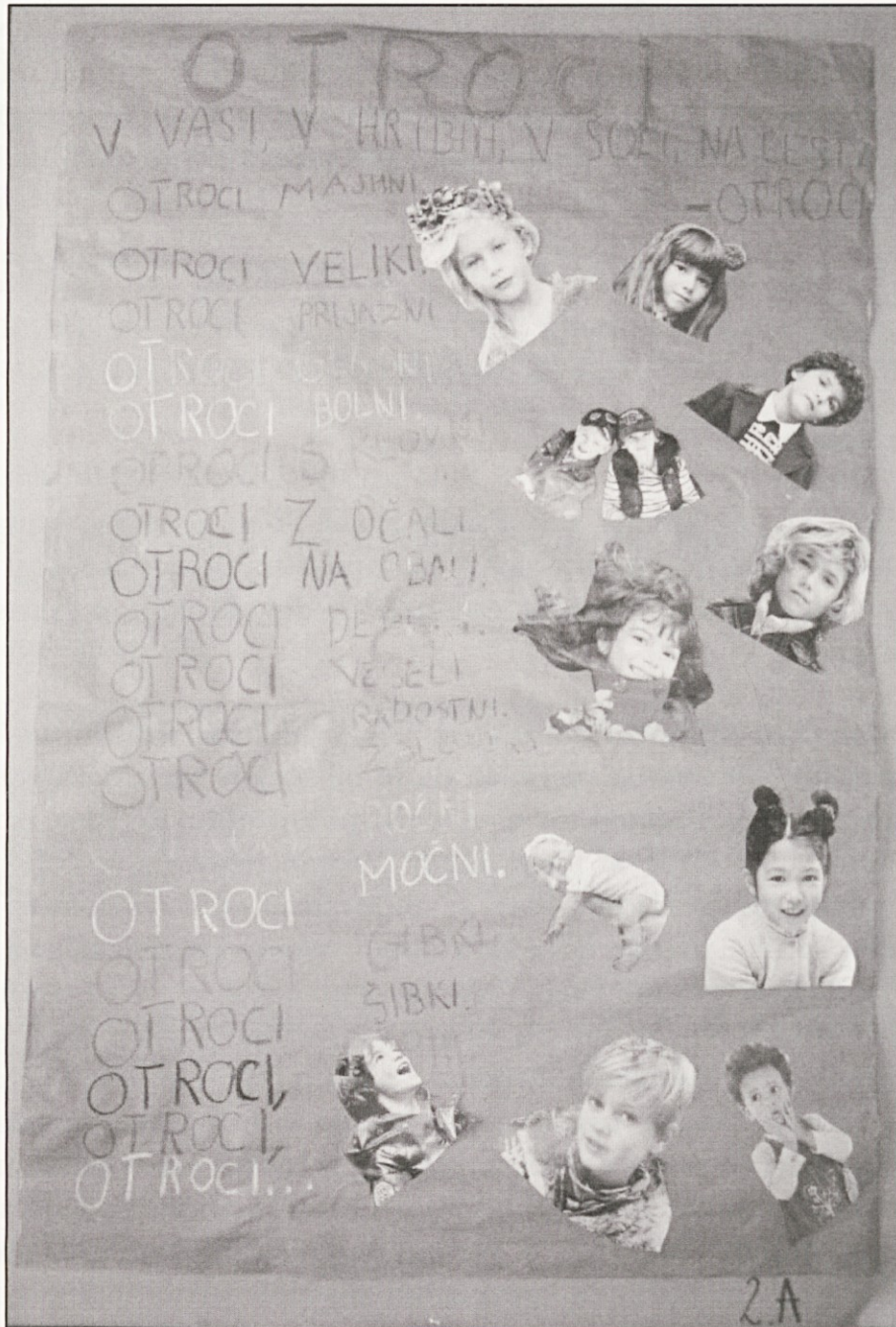
Operacija: Strela

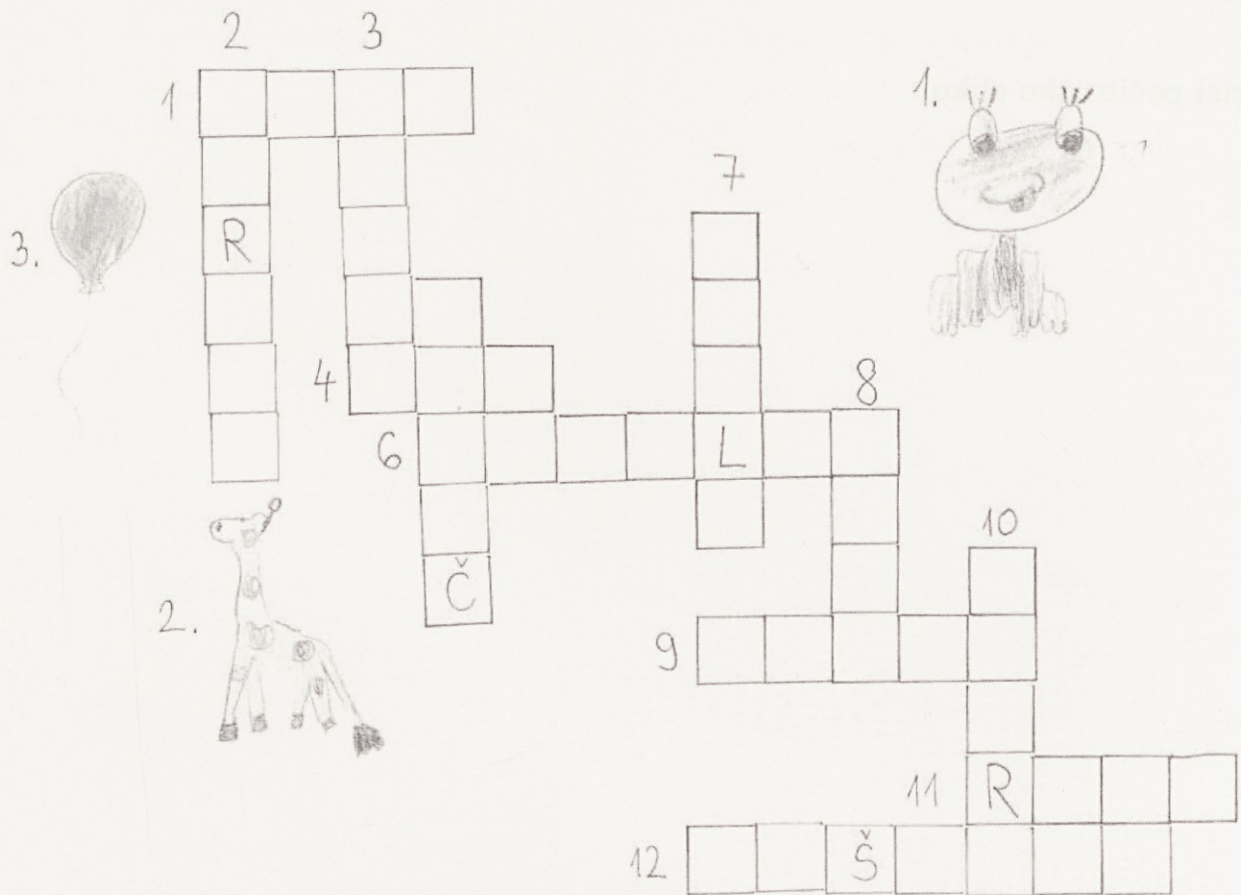
Zbirka Alex Rider je zbirka vohunskih knjig, kjer glavnega junaka zgodbe - najstnika Alexa Riderja - rekrutirajo v britanski tajni obveščevalni agenciji MI6. Alex se tako odpravi na pot polno razburljivih dogodivščin, vohunskih spletk in nevarnih situacij.

Alexu v prvem delu te zbirke umre stric. Njegova starša sta umrla že dolgo nazaj v letalski nesreči. Alex sprva ni vedel, da je bil njegov stric tajni vohun, mislil je, da je le bankir, ki je pogosto na službenih potovanjih. Ko Alex pride na njegov pogreb, je tam polno ljudi, ki jih ni nikoli poznal. Nekateri še celo nosijo pištolo. Alexu se to zdi nadvse čudno, zato se radovedno odpravi domov. Pred domom opazi, da dva moška iz hiše odnašata stvari njegovega strica Iana Riderja. Alex jima sledi in prispe do smetišča. Tam se zgodi incident, v katerem Alex pade v stiskalnik avtomobilov, pri tem pa skoraj umre. Zatem Alex uide. Čez nekaj dni pa opazi bivšega stričevega sodelavca. Sklene, da mu sledi. Kmalu pride v stavbo, za katero kmalu ugotovi, da je sedež britanske tajne obveščevalne agencije MI6. Tam se sreča z direktorjem, ki ga pošlje na vojaško usposabljanje. Tam opravi težak orientacijski pohod. Alexa zatem končno soočijo z nalogo. Odit mora na jug Anglije, kjer mora pri računalniškem podjetju preveriti, če so računalniki Strela, ki jih bodo brezplačno razdelili vsem šolam v Angliji, varni. Alex naj bi zamenjal dečka, ki je zmagal v nagradni igri, v kateri je nagrada preizkus računalnika Strela.

Alexa čaka polno nevarnih zapletov, dogodivščin, predvsem pa Alexa na nalogi čaka tudi čustveno odkritje, v katerem odkrije morilca svojega strica, bivšega agenta MI6 Iana Riderja.

Jan Bitežnik, 7. a

4. Z NJIM DIHAMO
 5. Z NJIM SLIKA SLIKAR
 6. V KOKOŠNJAKU JE EDEN
 7. SONČNA
 9. NA NJEM RASTE ŽELOD
 10. JE MED TRI IN PET
 12. STRUPENA GOBA

SANJA, KLEMENTINA,
 KATJA, MATEVŽ, LUKA M. (1.B)

Nariši počitniško sliko.

Publikacijo so pripravili: **Mitja Spreizer, Katja Konjar, Nataša Dovžan z učenci novinarskega krožka**

Oblikovanje in prelom: Štefan Terziev, Nejc Pešak, Nik Čadež, Žiga Janškovec, Žan Čenčič, Kristjan Jekovec, Klemen Ramičević, Nejc Draksler, Janez Leskovšek pod mentorstvom **Nataše Dovžan**

Slikovno gradivo: učenci pod mentorstvom **Dragice Štalc, Mateje Marčun, Mateje Jakopin Mali, Metke Dornig, Helene Dejak**

Naslovnica: **Enja Kenda, 2. a**

Lektoriranje besedila: **Mitja Spreizer in Sonja Ficko**

Tisk: **Kara, d.o.o. Tržič**

Število izvodov: **100 izvodov**

Avtorji likovnih izdelkov v glasilu Mostovi.

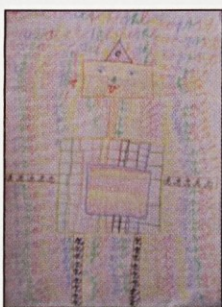
Tjuš Koblar, 3. b

Nejc Slabe, 1. a

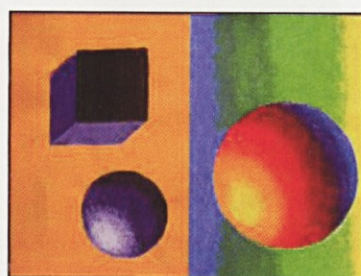
Gal Draginc, 1. b

Jera Troha, 3. b

Ana Cosić, 1. a

Maša Remškar, 9. a

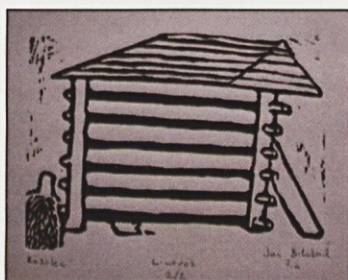
Jaka Jekovec, 3. b

Nuša Jarc, 7. a

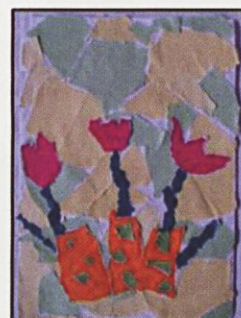
Žiga Jančič, 7. a

Jan Bitežnik, 7. a

Sanja Remškar, 1. b

Loti Leban, 1. b

Jakob Rozman, 1. b

Tim Seidel, 2. a

Jaka Jekovec, 3. b

Aljoša Špiler Bratuša, 3. b

Gaja Klemenc, 2. A

David Studen, 1. a

Eva Urbanc, 7. a

Hana Fabiani, 3. b

Jernej Oranič, 2. a

Nejc Slabe, 3. b

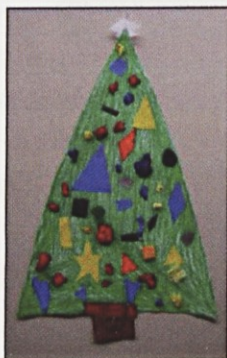
Jakob Rozman, 1. b

Vid Zupan, 1. a

Jaka Jekovec, 3. b

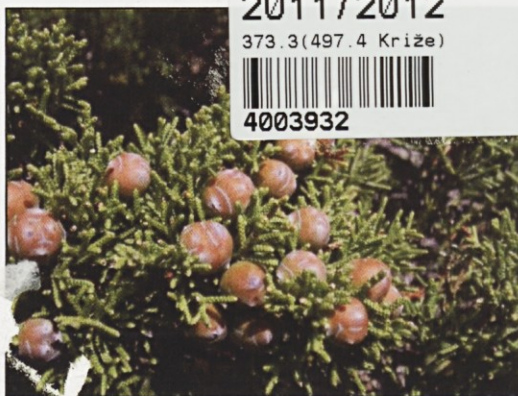

Enej Rehberger, 1. a

Jaka Jekovec, 3. b

Nekaj utrinkov, ki jih je ujel učenec Drejc Fležar iz 7. a.

Depo
sp 908TRŽIČ
MOSTOVI
2011/2012
373.3(497.4 Križe)
4003932

KNJIŠNICA TRŽIČ

COBISS

